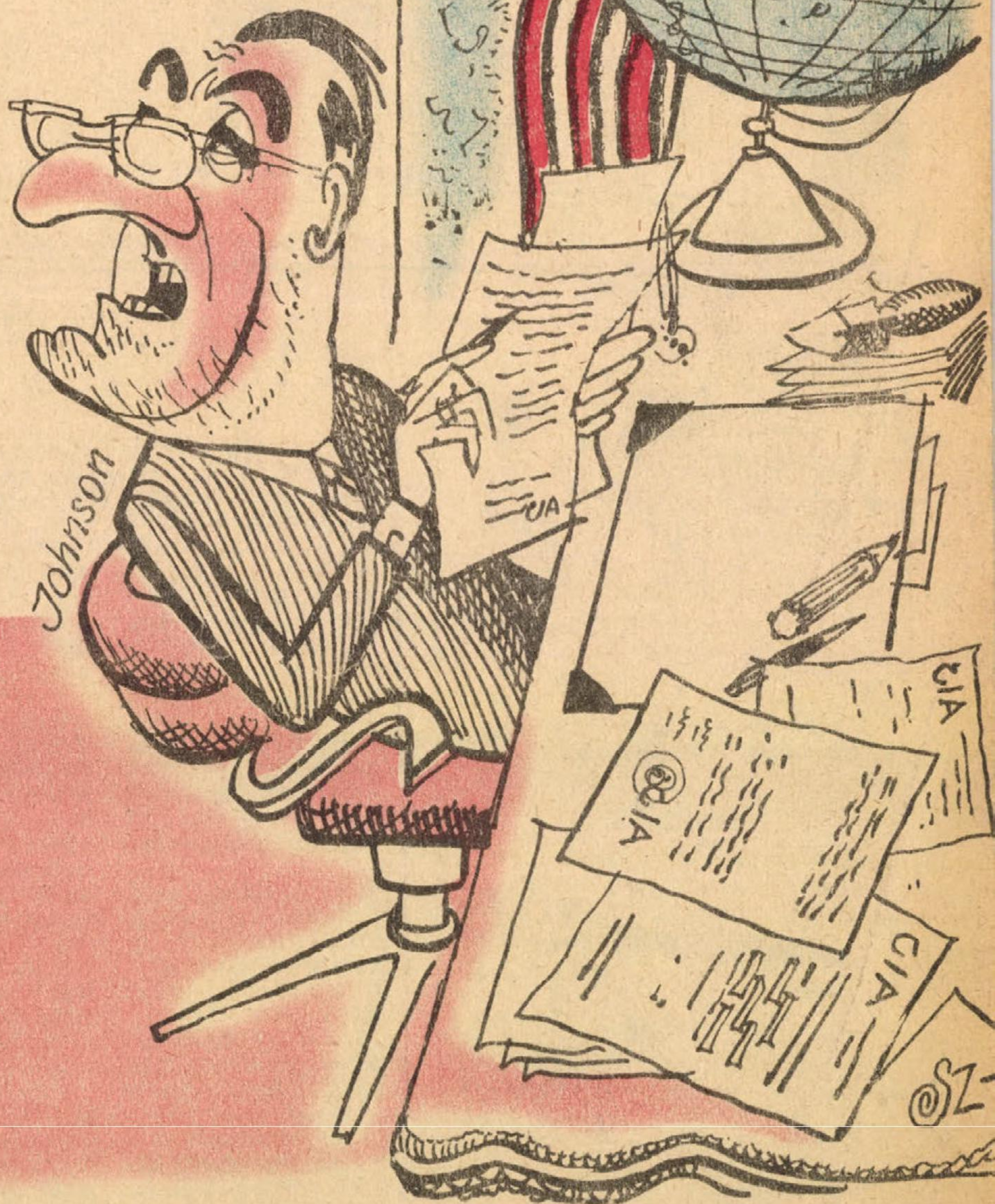
XXIII. évfolyam 43. szám Ára: 1 forint 1967. október 26

Ludas Matyi

Szűr-Szabó József rajza

HÓ VÉGÉN — *Mondja, van még pénzünk valami kis helyi háborúra?*

MÚZEUMI HÓNAP

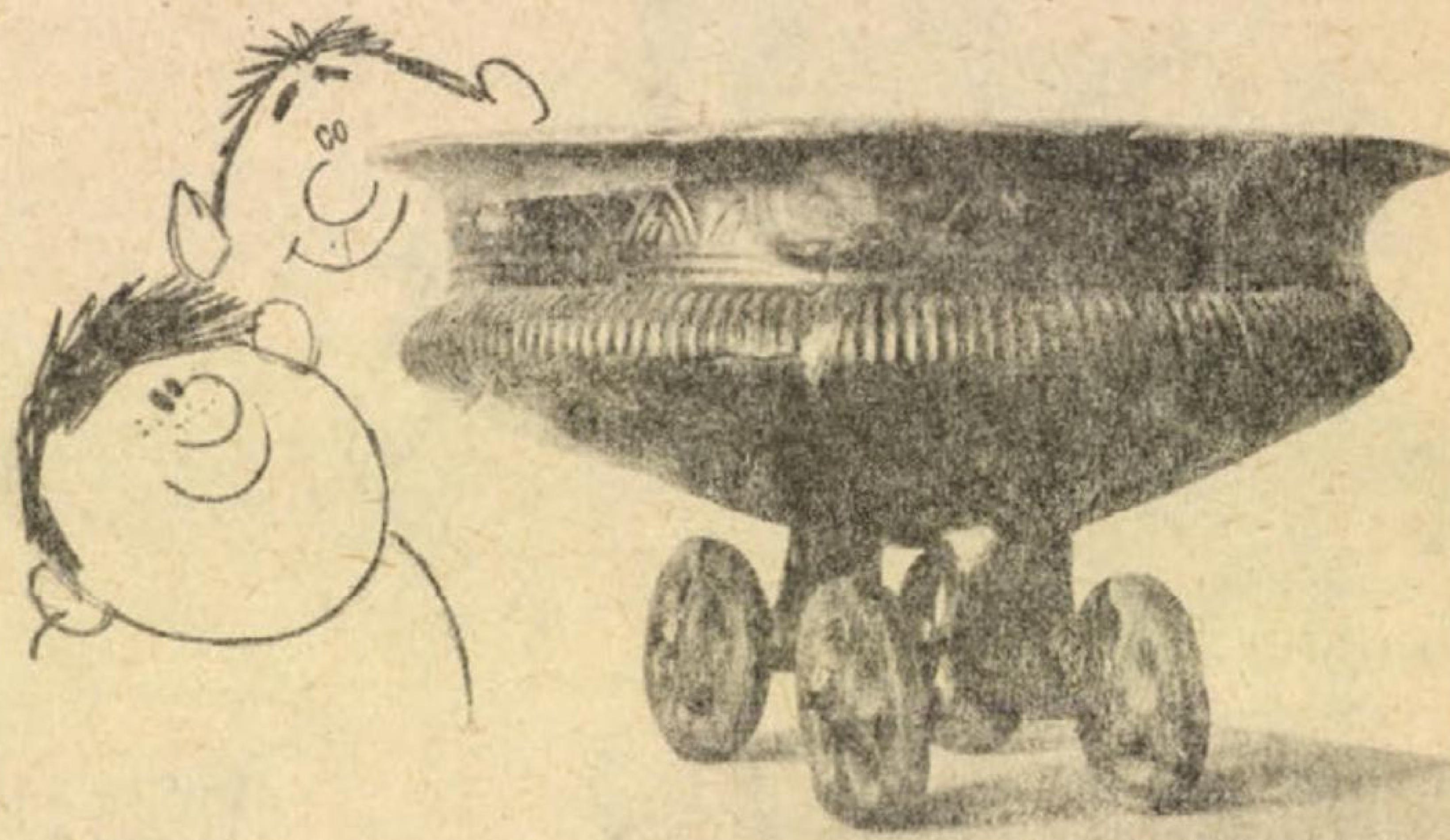

– Srácok, gyertek gyorsan! Bunyó lesz!

– Ezt adhatták ki az albérlőknek...

– Milyen praktikus! Ha a férj sokat ivott, a felesége elhúzza előle...

Nagyvonalúság

– Újságpapírba csomagolja a kenyeremet?
– Nem számít. Már kiolvastam...

A Balatonnál

– Te is jutalomüdülésen vagy itt?

A DIPLOMÁCIA NYELVÉN

Van az úgy, hogy az ember ki akar mondani valamit, de sehogyan sem akaródzik. Svungot is veszünk a dologhoz, nekivörösödünk, hápogunk, csuklunk, nyeldeklünk – mégsem találjuk a megfelelő formát. Pedig ott fekszik kéznél, embertársaim! A diplomácia szótárában.

Valaki leállít az utcán, és megkérdezi:

– Szervusz, Jenő, te, mondd csak, mi van a sógoroddal, fél éve nem láttam.

Most meséljem neki, hogy sógorom szivacskosztümökkel üzletelt, és lecsukták négy hónapra?

Ugyan, ugyan! A válasz egyszerű:

– Szíves érdeklődését megköszönve módomban áll közölni, hogy sógorom huzamosabb ideig folytatott élénk nemzetközi árucsere-forgalom következtében kénytelen volt ideiglenesen tartózkodási helyet változtatni.

Történt velem, hogy megszorultam. Most álljak oda az elé a piszok Csöröge elé, és bíborvörösen rebegjem el az agyoncsépelt könyörgést, hogy: „Nincs véletlenül egy százasod elsejéig? Bizony isten..." satöbbi?

Dehogyis! Odaálltam ugyan Csörege elé, de azt mondtam:

– Kedves barátom! A családomban objektív okokból bekövetkezett gazdasági válság, valamint a köztem és közötted létrejött jó baráti viszony felbátorít, hogy oly sokat hangoztatott segítőkészségedet ez alkalommal ne vonakodjam igénybe venni.

– Jó, jó – mondta Csörege türelmetlenül. – Hát mennyi kell?...

Múltkor megállít egy utcabeli ismerősöm.

– Hallja, maga, Gébics úr! Mondja meg annak a gézengúz kölykének, hogy ne csúzlizza nekem a galambjaimat, mert isten bizony kitekerem a nyakát!

Mit feleljen az ember? Ezt:

– Kedves ismerősöm! Előre kell bocsátanom, hogy szívesen veszem jóindulatú figyelmeztetését. Ami magát az incidenst illeti, biztosíthatom önt arról, hogy törvényes utódomnak az ön által megjelölt agressziójára sem utasítást nem adtam, sem tudomásom nincs róla. Az ügyet azonnali kivizsgálás alá veszem, és lépéseket teszek annak érdekében, hogy ilyen és hasonló incidensek a jövőben ne zavarják a kölcsönös bizalomra és megbecsülésre épült jószomszédi viszonyunkat és békés egymás mellett élésünket...

Mire a szomszéd... hogy mondjam csak, kifejezte mérhetetlen örömét, melyet esetleges távozásomon érezne bizonyos irányban...

Ugye, mennyivel szebben hangzik ez így, ahelyett, hogy azt mondom: elküldött a fészkes fenébe!?...

Pintér Lajos

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SEPRŰ A BUSZON

Nemrégiben egy új cirokseprűvel fel akartam szállni a 90-es autóbuszra. A kalauznő — annak ellenére, hogy kisgyerekkel voltam — nem engedett fel, mondván, hogy a seprű legnagyobb mérete az „Utazási feltételek"-ben megadott 80 cm-es határt meghaladja. Hiába ajánlottam fel, hogy szívesen veszek jegyet a seprűre is, nem lehetett.

Jeggyel azon a járaton „csak" két darab facsemetét, egy pár sílécet, vagy egy rődlit lehet szállítani, de seprűt nem. A probléma áthidalására az alábbi ötletek merültek fel bennem:

1. Menjek haza a seprűvel és a kislányommal gyalog.
2. Rendeljek tehertaxit a seprűnek (a személytaxi sem szállíthat ilyen hosszú tárgyat!)
3. Törjek le a seprű nyeléből 50 cm-t.
4. A közeli postahivatalban adjam fel a tárgyat saját címemre.
5. Megfelelő dekorálással és csomagolással álcázzam facsemetének a seprűt.

Meg kell vallani, egyik megoldás sem tetszett. Megvártam a következő buszt, melynek kalauznője jóindulatúan gyerekkel, seprűvel együtt felvett. Ő is megmondta azonban, hogy ez tulajdonképpen tilos dolog, s ha egy szigorú ellenőr jönne, neki sokba kerülhetne a jószívűség.

Mi, távol lakó emberek, szívesen fizetnénk vonaljegyet egy-egy olcsó, de 80 cm-nél hosszabb tárgy szállításáért, s örülnénk, ha nem kellene a kalauzoknak miattunk szabálytalanságot elkövetniük, ha segíteni akarnak.

Deme Sándor
Bp., XII., Eötvös út 47/49.

A rohamsisak

Erdei Sándor rajza

– Hiszen, ha tudtam volna, hogy ennyire szorít!

A hiszékeny nagyközönség

Nap nap után hallunk és olvasunk körmönfont s néha nem is olyan körmönfont szélhámosságokról, a lakosság megkárosításáról, emberek becsapásáról, csalárd módon kicsalt összegekről. Az ember valósággal elborzad a szélhámosok lelkiismeretlenségétől, de ugyanakkor elképed némelyek minden képzeletet felülmúló hiszékenységén.

Legutóbb például egy szélhámosnő azzal ejtett át jámbor embereket, hogy ő a fővárosi lakáskarbantartó osztály részéről jött, s felméri a lakásban fellelhető javítani és tatarozni való hiányosságokat. Hát nem tűnt fel egyik szerencsétlen lakónak sem, hogy itt valami nincs rendben? Évek óta próbálja megjavíttatni elromlott vízcsapját, s most egyszerre elhiszi, hogy külön központi osztályt állítottak fel a meglazult széklábak helyrehozására? Nem érezte a bűnözés fülledt levegőjét, amikor a szélhámosnő udvariasan (!) érdeklődött az iránt, hogy mi a baj a lakásban, s hogyan lehetne segíteni a bajokon? Hova tették az illetők az éberségüket? Hát már a legátlátszóbb trükkökkel is falhoz lehet állítani a hiszékenyeket?

Akikből hiányzik az egészséges gyanakvás, azt a szélhámosok valósággal kenyérre kenik. Az ilyen ember nem fog gyanút akkor sem, ha valaki holmi Székesfővárosi Tetőbeázási Bizottság nevében keresi fel, hogy még a télvíz beállta előtt megvizsgálja az ázékony tetőt. Nem sejt rosszat akkor sem, ha egy gyanúsan előzékeny egyén azzal állít be hozzá, hogy az Országos Fikusz Felügyelőség nevében a szobanövényvédelem néhány égető kérdésében óhajt tárgyalni.

Nem fogja el nyugtalanság, amikor az üzletben előre köszönnek neki, mert gyermeteg jóhiszeműségében nem is gondol arra, hogy valami készül ellene. Az ilyen szerencsétlenek szabad prédái az alvilágnak.

Vannak persze dicséretes kivételek is. Nem akarok kérkedni, de ilyen vagyok én is. A napokban például felkeresett a lakásomon egy rendkívül megnyerő modorú, középkorú férfi, mélyen meghajolva köszönt, s halk hangon előadta, hogy a világbéke érdekében jött az ENSZ Boldogságügyi Tanácsának megbízásából. Kifejtette, hogy az emberiség alapvető jogait jött biztosítani, többek között helyreállítani a népek közötti békés jóviszonyt, megoldani a javak igazságos elosztását, az atomenergia békés felhasználását, a fegyvermentes világűrt és a szeretet uralmát. Előlegképpen tíz forintot kért tőlem. Adtam ugyan neki, de megmondom őszintén, egy kicsit gyanús nekem a dolog.

Feleki László

Női dolgok

– Ipari gyémánt?

Magas gyerekkocsi a divat

gyorsított ügymenet

— Hallom, Teplák kartárs, teljesen átszervezte az adminisztrációt.

— Nemcsak átszerveztem, de lényegesen egyszerűsítettem is. Szerénytelenség nélkül mondhatom, remekül sikerült.

— Örülnék, ha erről részletesen tájékoztatna. Talán máshol is hasznosíthatnák a tapasztalatokat.

— Nem bizonyos, hogy máshol is beválik ez az átszervezési forma. Ahány ház, annyi szokás.

— Esetleg némi módosítással...

— Az lehetséges. Arra kell törekednünk, hogy minél rövidebbre csökkentsük az akta útját. Én is ezt tettem.

— Dicséretes törekvés.

— Abból a felháborító helyzetből indultam ki, hogy eddig nálunk egy akta elintézéséhez tíz íróasztal és tíz pecsét kellett.

— Ez valóban soknak látszik.

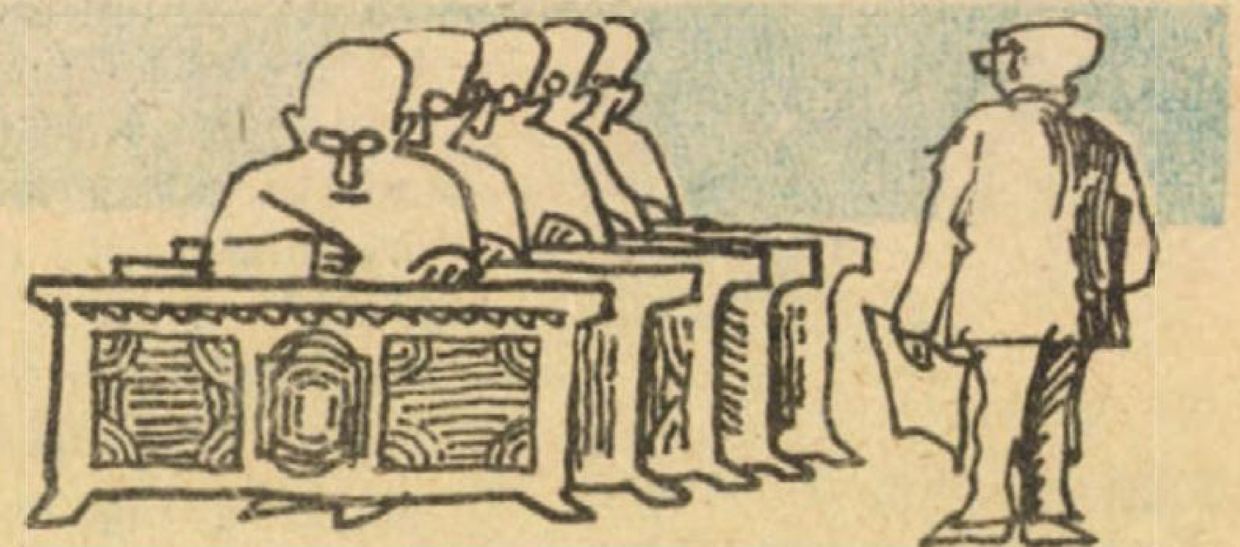
— Éppen ezért a felére redukáltam.

— Tehát öt íróasztal, öt pecsét.

— Nem volt könnyű, de egy kitűnő ötlettel megoldottam.

— Talán közkinccsé lehetne tenni.

— Elosztottam az ügyiratokat: az egyik felét az első öt íróasztalhoz irányítottam, a másik felét pedig a második öthöz.

— Tehát most fele annyi ideig tart önöknél egy-egy ügyirat elintézése, mint annak előtte?

— Hála istennek! Az ügyfelek nálunk már nem szaladgálnak ide-oda tíz íróasztalhoz, hanem csak öthöz.

— Eszerint, aki eddig harminc napot várt, annak most csak tizenöt napig kell várnia az elintézésre?

— Még korai lenne ilyen messzemenő következtetéseket levonni.

— Az imént ön azt magyarázta, hogy fele idővel rövidítette meg az akta útját.

— Az akta útja valóban felére rövidült. De az ügyféi most is éppen annyi idő múlva kapja kézhez az elintézést, mint azelőtt.

— Képtelenséget beszél, Teplák kartárs! A rövidebb elintézés kevesebb időt igényel...

— Ez az elmélet. De más a gyakorlat: a feleknek várniuk kell az ügyirat kiadására. Pontosan annyit, mint azelőtt.

— Szeretném tudni, miért?

— Erre én utasítottam az iktatót.

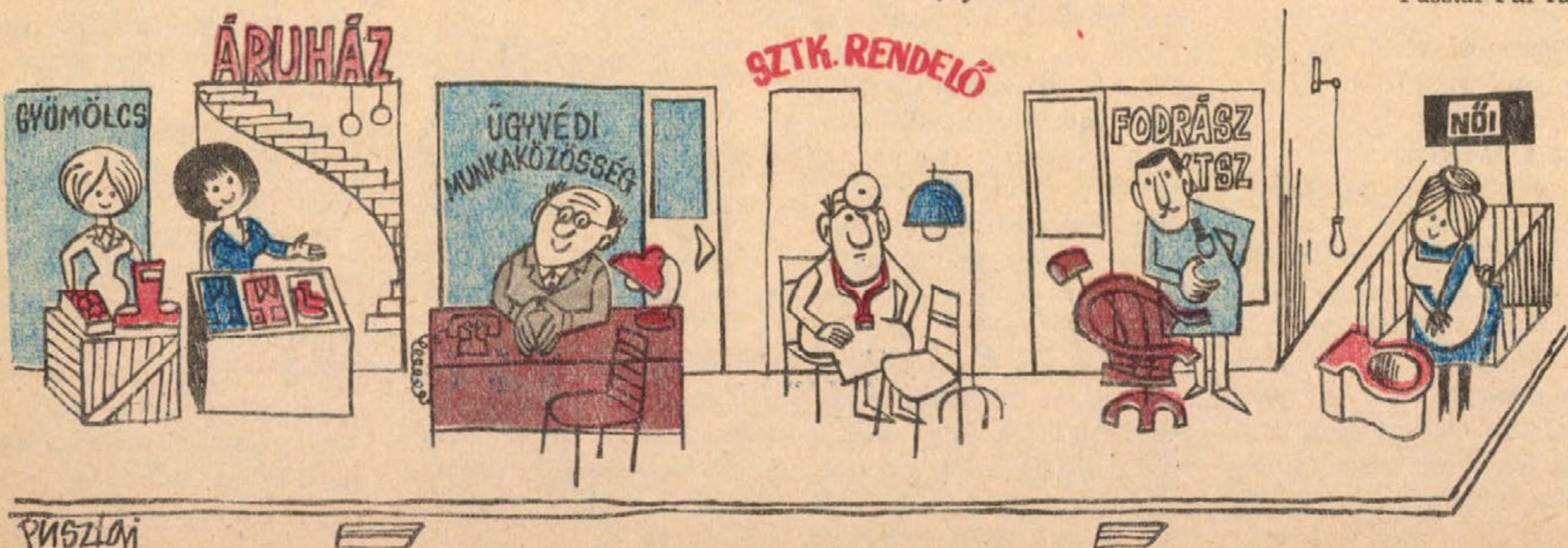
— No de miért?

— Mert ha híre megy, hogy szaporábban dolgozunk, csökkenteni fogják a létszámot.

Földes György

Az utcai árusítás további fejlődése

Pusztai Pál rajza

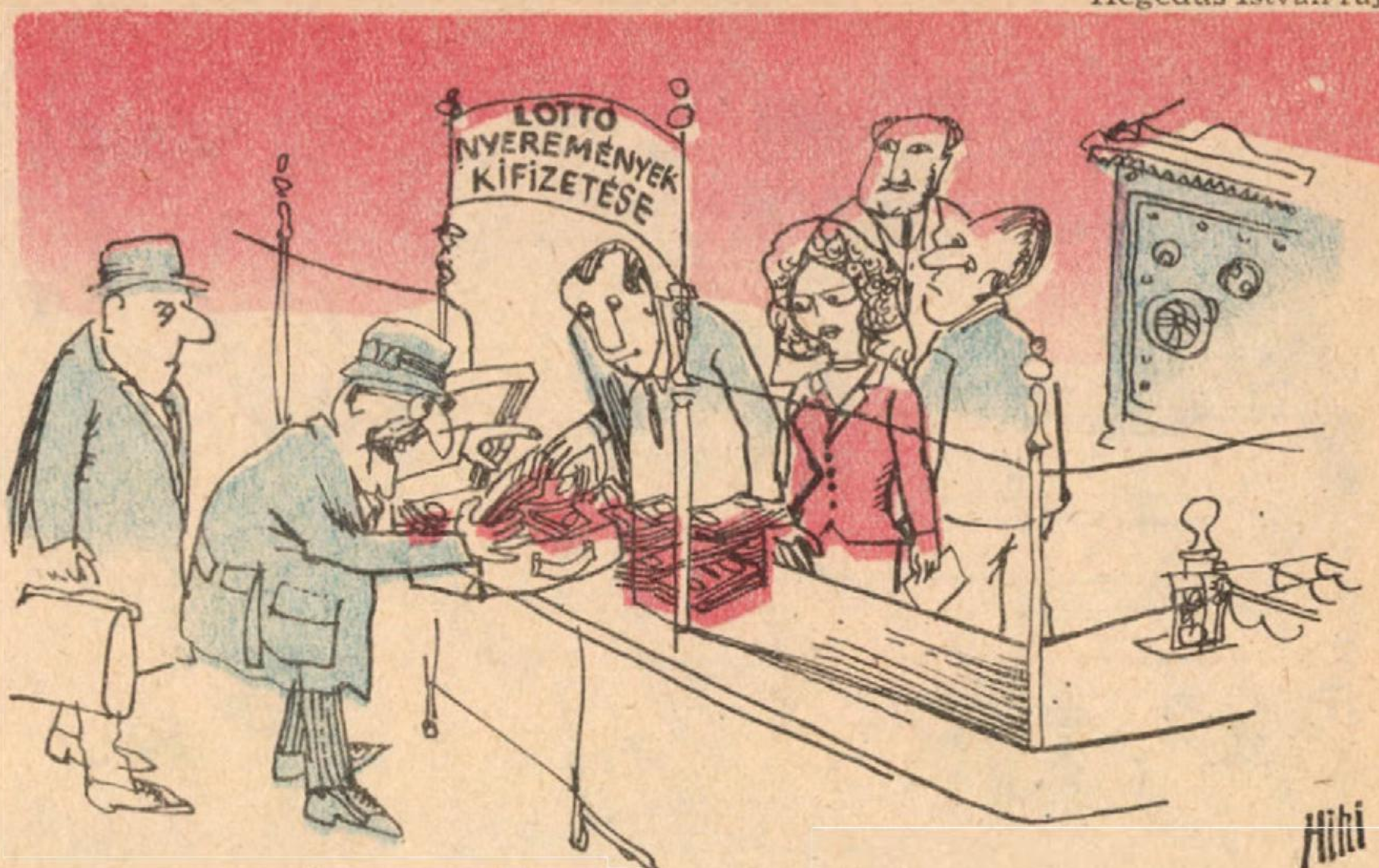
Gondos apa

– Kihoztam a fizikakönyvedet, ha van időd, kukkants bele . . .

A telhetetlen

Hegedűs István rajza

– És tessék mondani, ez beleszámít a nyugdíjba is? . . .

Frissek vagyunk

AVAGY: ÉLETTÁRS A VILLAMOS ALATT

Olvasok kedvenc esti lapomban egy bűnesetet. A cím a hazánkban immár megszokott fürgeséggel, frisseséggel tájékoztat róla, hogy VILLAMOS ALÁ LÖKTE ÉLETTÁRSÁT. No, persze, az eset nem aznap történt, hiszen már „a fővárosi főügyészség emberölés bűntettének kísérlete miatt vádiratot adott ki", és az ügy „rövidesen bíróság elé kerül". A sajtó tehát ennyire friss.

Ámde a fürgeség nemcsak a sajtó sajátja. Hanem például az élettársé is. A rövid írásból kiderül, hogy a tettes az élettársat „a megállóba érkező villamosnak lökte", ám a vezető idejében fékezett, így a nőt „bordatöréssel és egyéb sérülésekkel kórházba vitték". Ezek után pediglen a következők történtek: 1. az élettárs „kijött a kórházból", mire 2. a tettes „úgy megverte, hogy agyrázkódást kapott". Majd 3. „mikor az asszonyt a kórházból hazaengedték" — ismét! —, a férfi „bemászott lakásába, és késsel fenyegette meg". Ezek után történt, 4. hogy az élettárs frissen, fürgén „a rendőrséghez fordult".

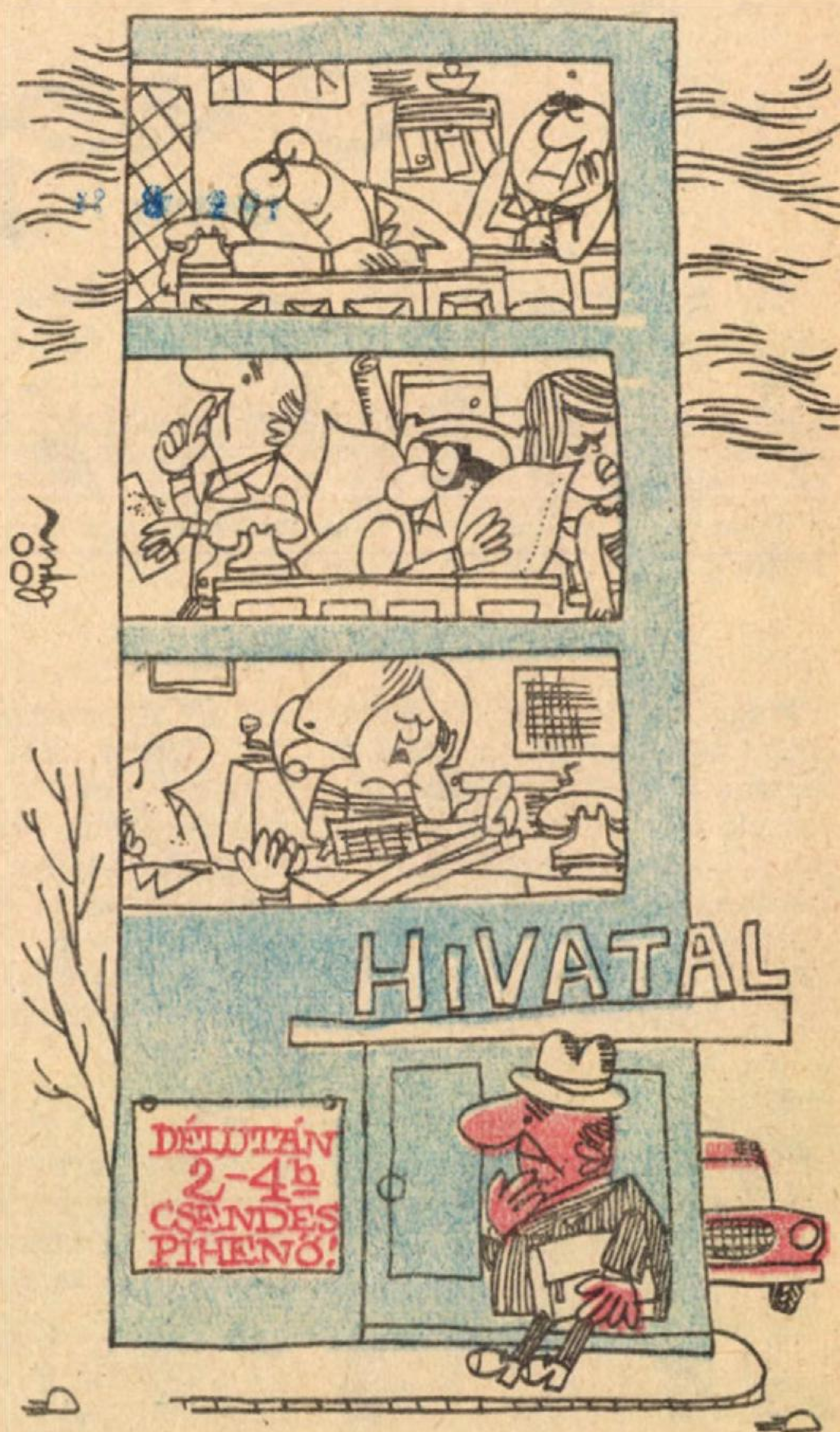
Mindeközben — bár a cikk nem ír róla, de nyilvánvaló — a szemtanúk és egyéb jól értesült népek frissen, fürgén siettek a dolguk után, a kórházi személyzet frissen, fürgén felvette a látleleteket, és mindnyájan frissen, fürgén megkerülték azt a kérdést, hogy netán az ilyesmikről a rendőrséget is értesíteni kellene.

No de végül is a rendőrség is frissen, fürgén megkezdte nyomozását. És íme, mi derült ki? Az, hogy a tettes „büntetett előéletű szénlehordó", akinek „napi adagja 25 korsó sör volt". (Huszonötször annyi, az menynyi? — találós kérdés matematikusoknak és mibőltudunkannyitkölteni? szakértőknek.) Továbbá: „munkahelyén is sok baj volt vele, szabálytalan mérlegelés (!), ivás és verekedés miatt mintegy (!) húsz (!!) esetben indítottak ellene fegyelmi eljárást". Természetesen, frissen, fürgén, és ha továbbra is szabálytalanul mérlegelt volna, mert nem akart volna engedni a napi huszonöt korsóból, akkor frissen fürgén mintegy huszonegyedszer és huszonkettedszer és huszonharmadszor is indítottak volna ellene fegyelmit — ha nem LÖKI VILLAMOS ALÁ ÉLETTÁRSÁT, illetve ha utána nem veri agyrázkódásig, illetve ha utána nem fenyegeti meg késsel, illetve ha utána az élettárs a rendőrséghez nem fordul, illetve ha utána a nyomozás során a rendőrség előzetes letartóztatásba nem helyezi.

Felebarátaim, elvtársak! Bizony mondom néktek, a sajtó fürgesége csak tükörképe a ti fürgeségeteknek.

Gombó Pál

A jövő útja

MEGTÖRTÉNT...

A szellemes, de rosszmájú színész így szólította meg egyik túlságosan sokat szereplő kollégáját a Rádióban:

– Jó, hogy találkoztunk! Már régen meg akartam neked mondani, hogy egyszer a tévében is kellene szerepelned.

– Hogyhogy egyszer! – csodálkozott a színész.

– Úgy értem, hogy mondjuk egyszer egy hónapban. De nem mindennap!

(p)

Nagylelkű nő

– Na menj, visszaadlak a családodnak!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Az érdekeltek hozzászólnak

A Ludas Matyiban megjelent Belgrád rkp. 27. című írással kapcsolatban az alábbiakat közöljük:

Augusztus 22-én kelt elsőfokú határozatunkkal kiutaltuk a kérdéses helyiségeket az Országos Áruházi Vállalat részére diplomata bolt, mérték utáni szabóság, konvertibilis valutaszerző kiskereskedelmi üzlet és iroda elhelyezése céljára. Egyidejűleg az ÉM Középülettervező Vállalat ugyanezen helyiségekre előterjesztett, tervező iroda létesítése iránti igényét elutasítottuk.

Tájékoztatásul megjegyezzük, hogy az ÉM Középülettervező Vállalat fellebbezést nyújtott be határozatunk ellen, sérelmezte, hogy a helyiségeket nem részükre utaltuk ki. Fellebbezés alapján az Építésügyi és Városfejlesztési Minisztériumnál másodfokú eljárás van folyamatban.

Dr. Szabó Adorján
csop. vez.
Fővárosi Tanács ig. oszt.

ERDŐHÁTI KRÓNIKA

Túl az Operencián – és a Szamoson –, egészen a térkép szélén, ott, ahova a MÁV-menetrend sem ér, egyszóval ahol még a miniszoknyát sem viselik, ott terül el az én fatornyos hazám, az Erdőhát. Huszonkilenc büszke kis falu. Kölcsey Ferenc, Zalka Máté, Esze Tamás és Móricz Zsigmond bölcsője ringott itt, elsőnek alakult meg a termelőszövetkezeti szövetség és milliónyi almafa ontja a piros aranyat. Onnan hoztam ezeket a történeteket.

*

Nagy volt a vita Tiszacsécsén, hol legyen a Móricz Zsigmond emlékszoba. Az öregek egy része azt állítja, hogy abban a bogárhátú kis házban, ahová a nagy álmodozó Móricz Bálint ácsmester vitte Pallagi Erzsit, a pap lá-

nyát, ahol semmi esetre sem született. Mikor született, mondják, már máshol laktak. A bizottság kihívta döntőbírónak Móricz Virágot. Az író lánya állt a kis ház előtt, aztán azt mondta mérgesen:

– Ha nem biztos is, hogy itt született, az biztos, hogy itt fogantatott.

Az emlékszoba ide került.

*

Négy faluval odébb, Magosligeten, meglátogattam Papp Mihály bácsit, Móricz Zsigmond unokatestvérét, akiről Joó György alakját, a „Boldog ember" hősét mintázta. Egyenes öreg paraszt Mihály bácsi, nagyon büszke arra, hogy Sára Sándor filmjében, a „Tízezer nap"-ban egynapi gázsija annyi volt, mint egyhavi tsz-nyugdíja. Nyolcvanéves Mihály bácsi, de tavaly még 90 munkaegysége volt. Sok könyvük is van. Felesége, a 77 éves Eszti néni búcsúzáskor abbahagyta a vasalást és bevitt a földes szobába, rámutatott a talajvízfoltokra:

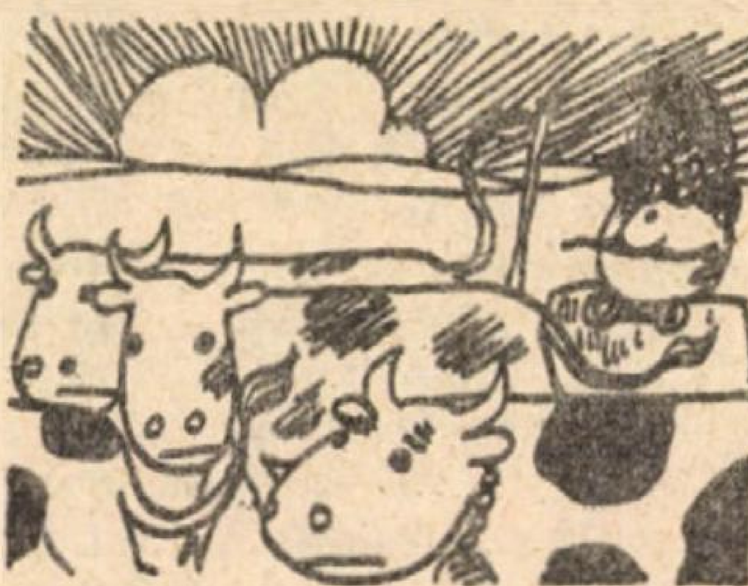
– Édes fiam, hátha ért hozzá, szagolja meg már, nem petróleum akar itt felfakadni?

*

A nyolcszáz lakosú Kispaládon még sohasem volt színielőadás. A termelőszövetkezet elhatározta, hogy véget vet ennek az áldatlan állapotnak, és meghívta Kovács Apollóniát meg egy sor más művészt. Kora délután ezerkétszáz ember ült az iskolaudvar szabadtéri színpada előtt (négy egymás mellé állított stráfszekér, ponyvával letakarva), és pirosra tapsolta a tenyerét, ráadást követelt. Utána disznótoros vacsorán látták vendégül a szereplőket. Az Országos Rendező Iroda szervezője, elismeréssel hangjában, kérdezte:

– Hogy tudták ezt a szép létszámot összehozni?

Hajdú Sándor tsz-elnök hamiskásan mosolygott:

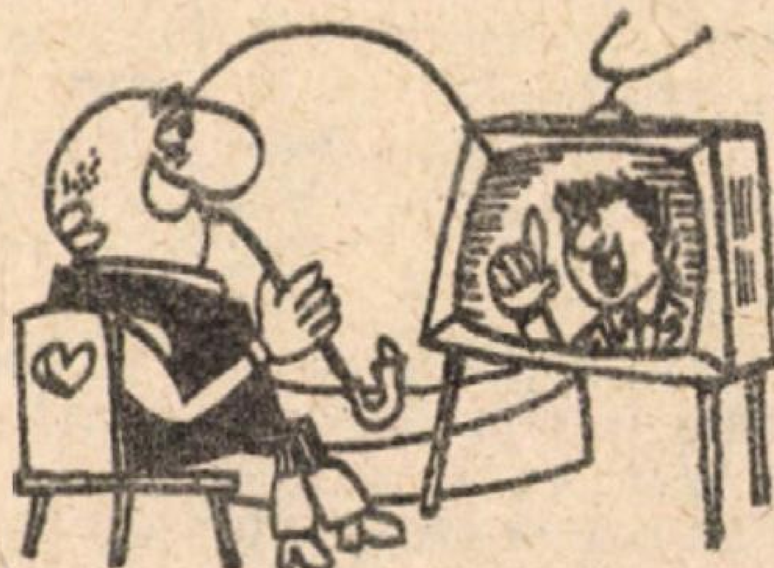
– Van annak egy trükkje, édes fiam. Este nyolc helyett már délután kettőkor hazahajtottuk a csordát. Négyre lefejtek az asszonyok, megettették a férfiak. Mit tehettek volna mást: eljöttek.

*

Végül Sira Péter bácsiról hadd meséljek, a környék mesefájáról. A járás hetvenhat legnagyobb lakodalmának volt vőfélye, mindig új rigmusokkal. Erzsi néni, hetvenhárom éves felesége még táncolt és énekelt nyáron az aratóknak. Kétezer-nyolcvannégy mesét tud, köztük egyet arról, hogy lett Ferenc Ferdinánd trónörökös törvénytelen fia Hitler. A Sira-családban – mint mindenütt ezen a tévétlen tájon – nagy szenzációnak ígérkezett az új televízió felszerelése. Péter bácsi ugratta is az ingázók asszonyait: „Most már a férjetek azt is látja, mit csináltok hétfőtől péntekig."

Csak magát a képernyőt nem akarta nézni. Hiába kapacitálták a család fiatalabb tagjai, nagyon nehezen állt kötélnek. Végül is, mire beigazították az antennát, beült a számára odakészített fotelbe. Krimit játszottak ezen a délután, a szinkronhang az egyik közismert magyar színész hangja volt, igen tehetségesen játszotta el a körmönfont betörő szerepét.

A televízió külön végzete úgy hozta, hogy rögtön a film után hirdetőműsor következett, és annak is az első hirdetéseként ugyanez a szí-

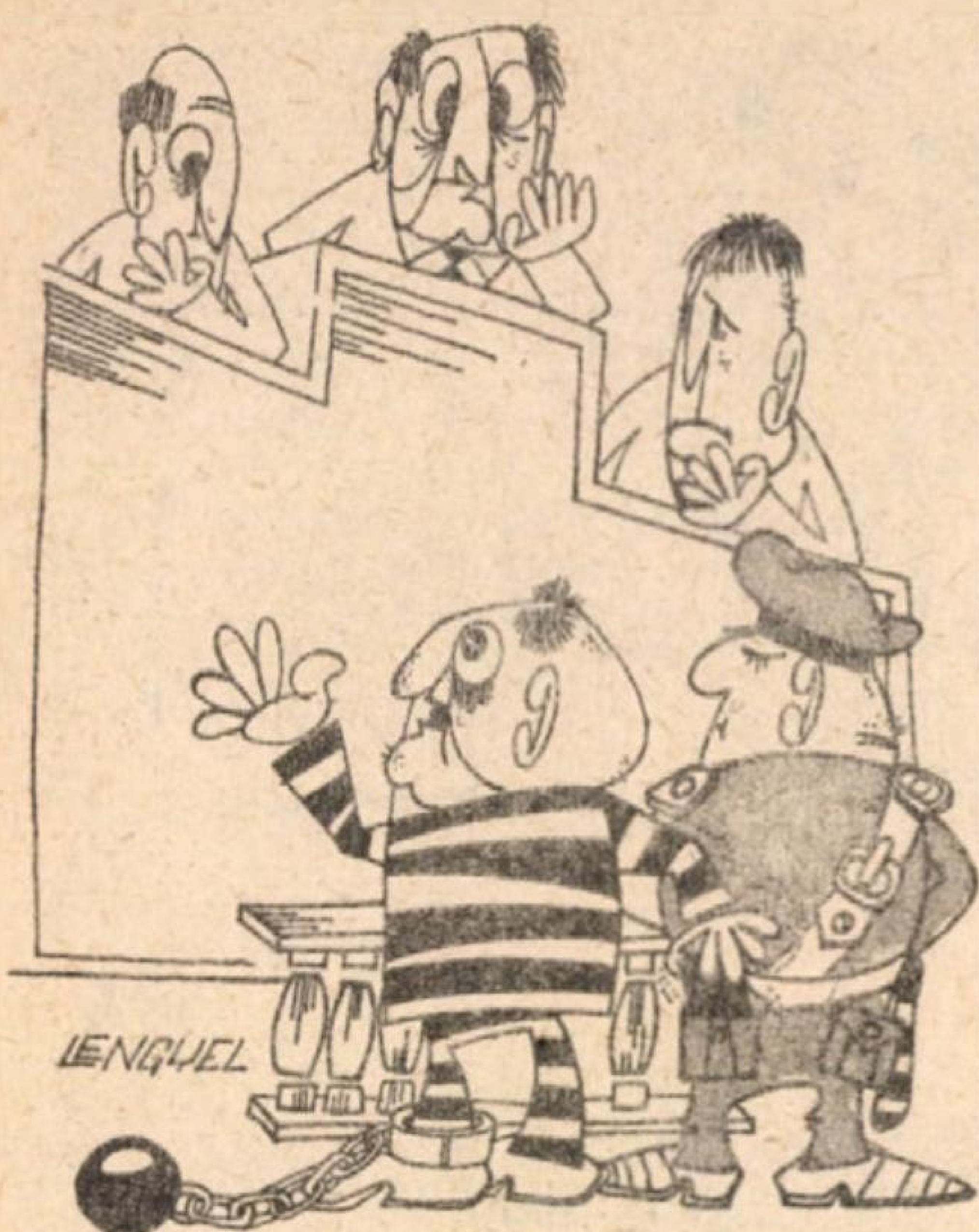

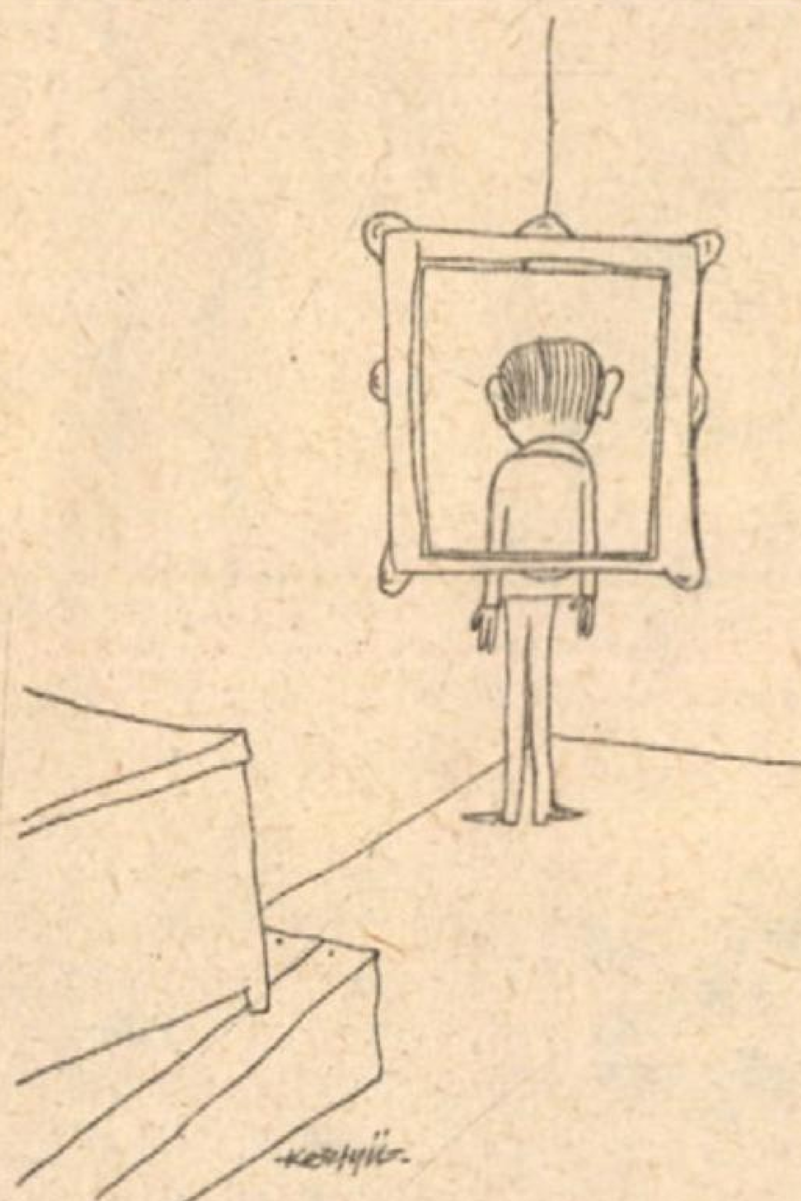
nész mondta be a sertéshizlaltatás előnyeit. Péter bácsi kivette a pipát a szájából, ügyesen a szőnyeg mellé sercintett, és megvetően odaszólt a fiataloknak:

– És ez a huligán akar engem megagitálni?

Gesztelyi Nagy Zoltán

A javíthatatlan

Kiállítás

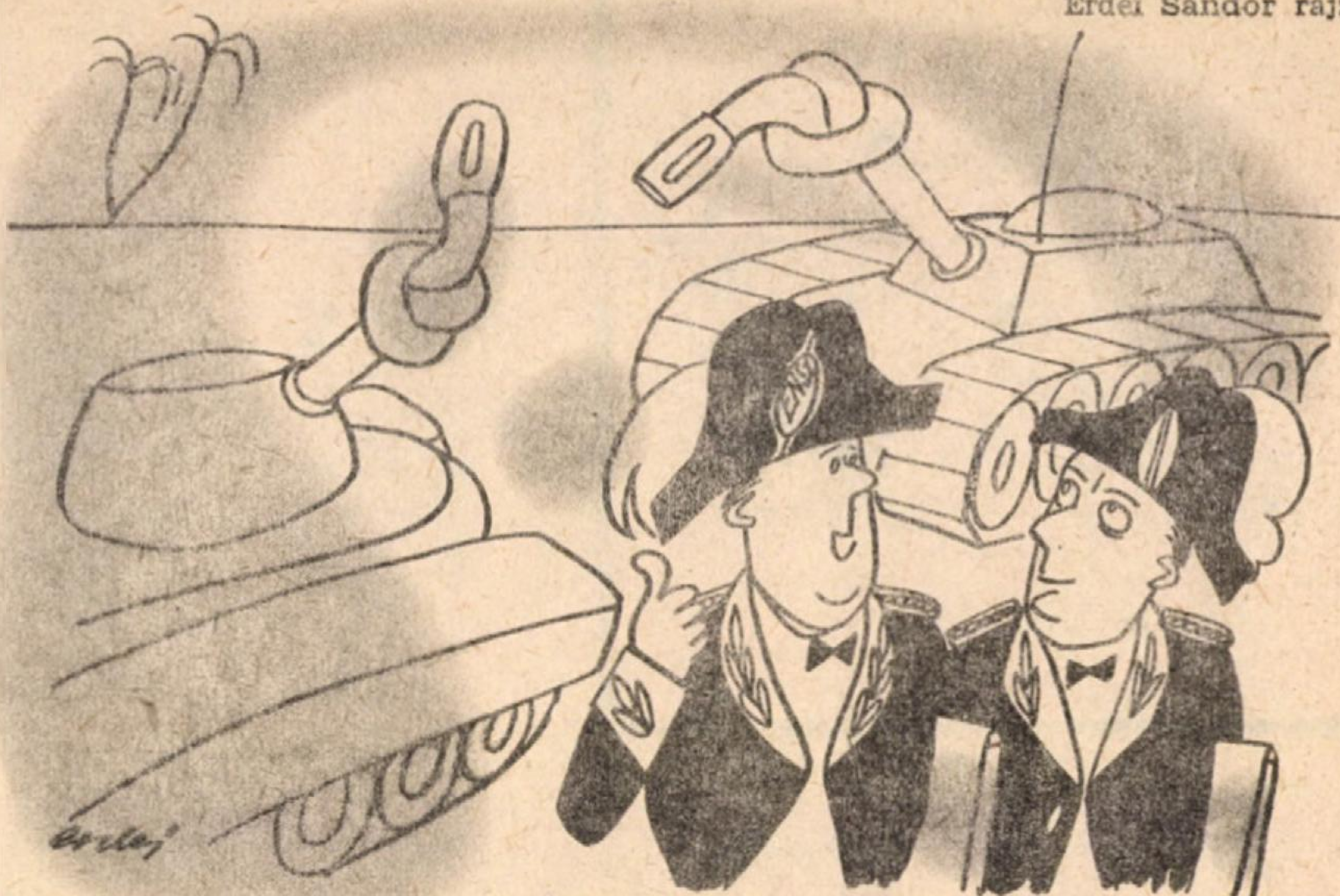
Túlkoros vőlegény

– Tudod, drágám, legalább egy évvel lennél fiatalabb az apámnál, akkor biztosan beleegyezne a házasságunkba.

A Közel-Keleten

Erdei Sándor rajza

– Így talán nem felejtik el, hogy tűzszünet van! ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

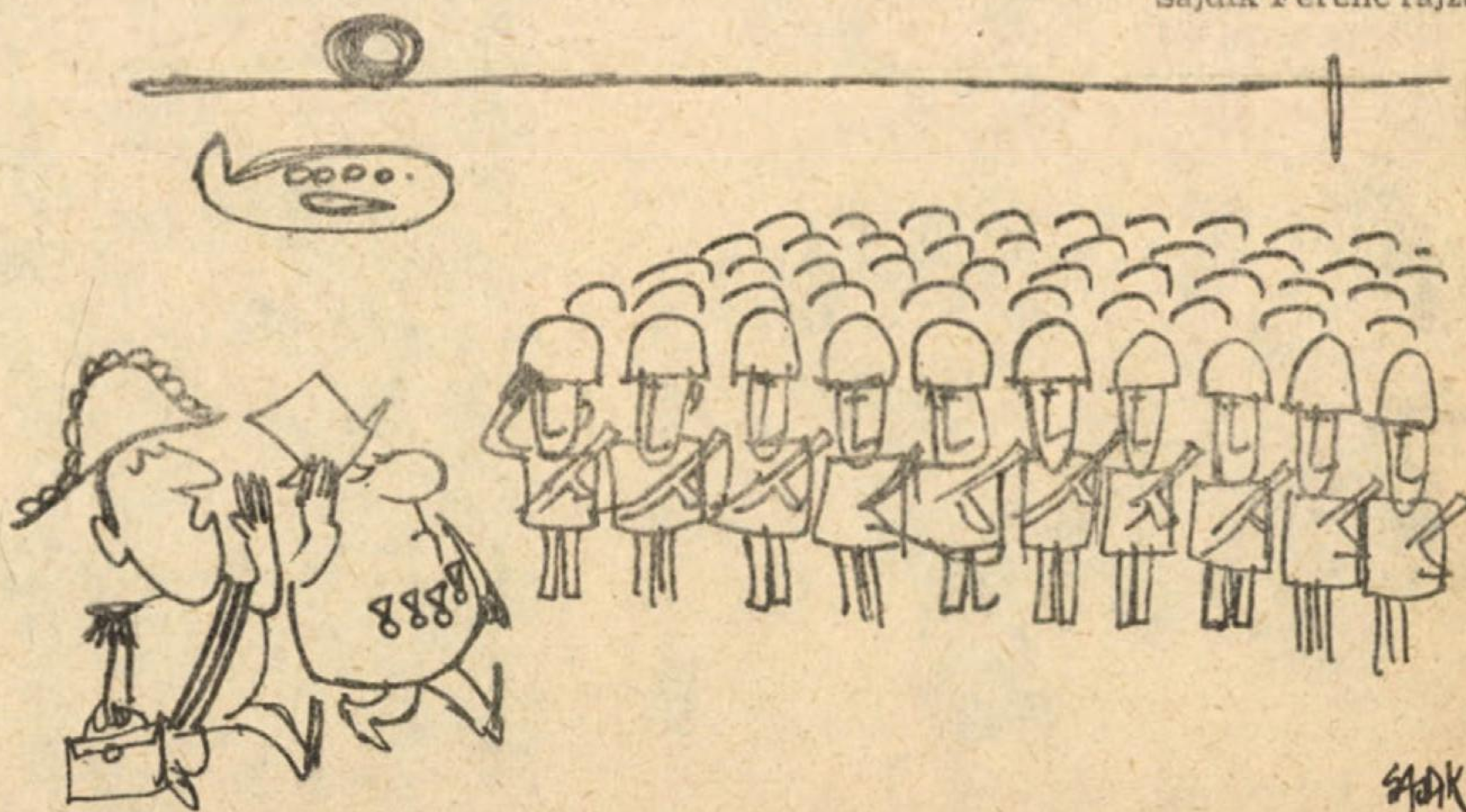
„TÖBB FÉNYT!"

A haldokló Goethe híres búcsúmondata volt, mikor több fény után kívánkozott. Mi a hét majdnem minden napján ismételgetjük. „Mi" alatt azok értendők, akik munkahelyük miatt naponta vagy legalább többször egy héten arra kényszerülünk, hogy Győrből, Tatáról vagy Komáromból az esti gyorsvonattal utazzunk haza Budapestre. Ebben a két és fél, másfél órában hangoztatjuk és ismételgetjük ezt az igényünket. Azt az időt, ami alatt így kénytelenek vagyunk a vonaton rázódni, legtöbben közöttünk szeretnők úgynevezett hasznos mulatságokkal eltölteni. Például olvasással, tanulással. De a vasút igazgatósága, legalábbis ezen a vonalon túlzott megkülönböztetést tesz az első és a második osztály között. Nem elegendők a csipkével díszített bársony karosszékek és egyéb kényelmi berendezések, míg mi az egyszerű bőr üléseken zötyögünk. Mindez rendben volna. Ha már van első és második osztály. De míg azok a drágább fülkék „fényárban ragyognak", bizony a második osztályon a két gyenge fényű villanykörtéből csak *egyet* üzemeltetnek. Túlzott és méltatlan megkülönböztetés ez. Nem kívánunk egyenlősdit játszani, akinek többre telik és többet fizet, többhöz van jussa. De azért, mert mi munkásjeggyel utazunk, annyi világosságot megérdemelnénk, hogy a vasúti fülke ne csak egy ultipartira legyen alkalmas, mikor ahhoz semmi kedvünk. Szívesebben hasznosítanánk valamely tankönyvünkkel vagy egy érdekes regény olvasásával. Goethe állítólag haldoklott és a több fény kívánásával búcsúzott el az élettől. Mi élők ezzel a jelszóval mindössze azt a második villanykörtét óhajtjuk.

B. L.

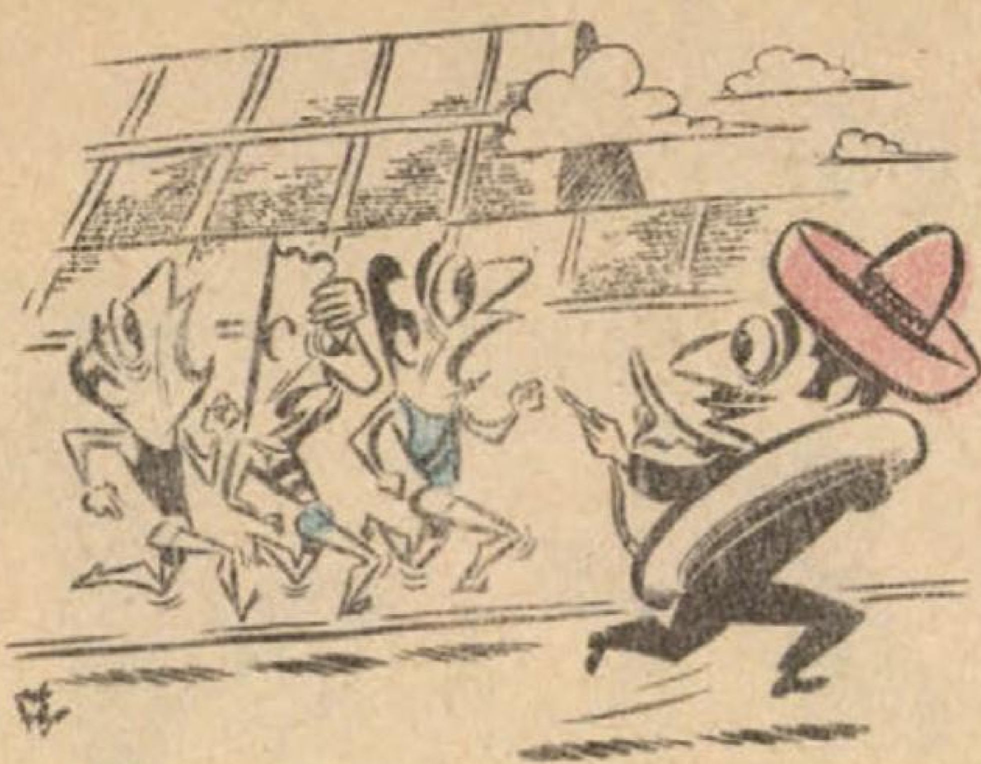
Ünnepélyes fogadtatás

Sajdik Ferenc rajza

– Nem nagyon kukacosak a vámosok?

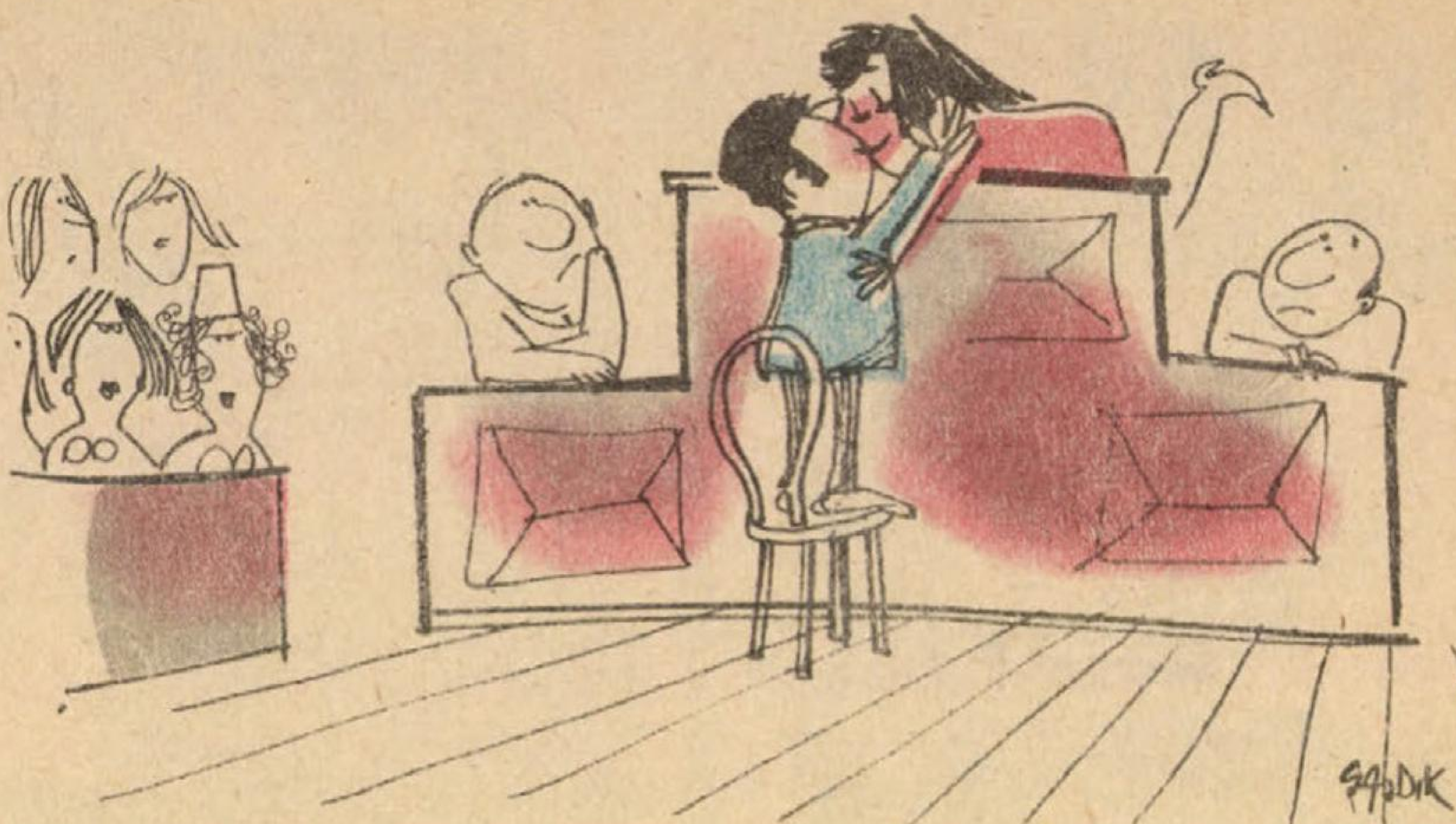
Feketéző a mexikói próbaolimpián

– Pszt! Olcsó levegőm van!

A házasságszédelgő tárgyalása

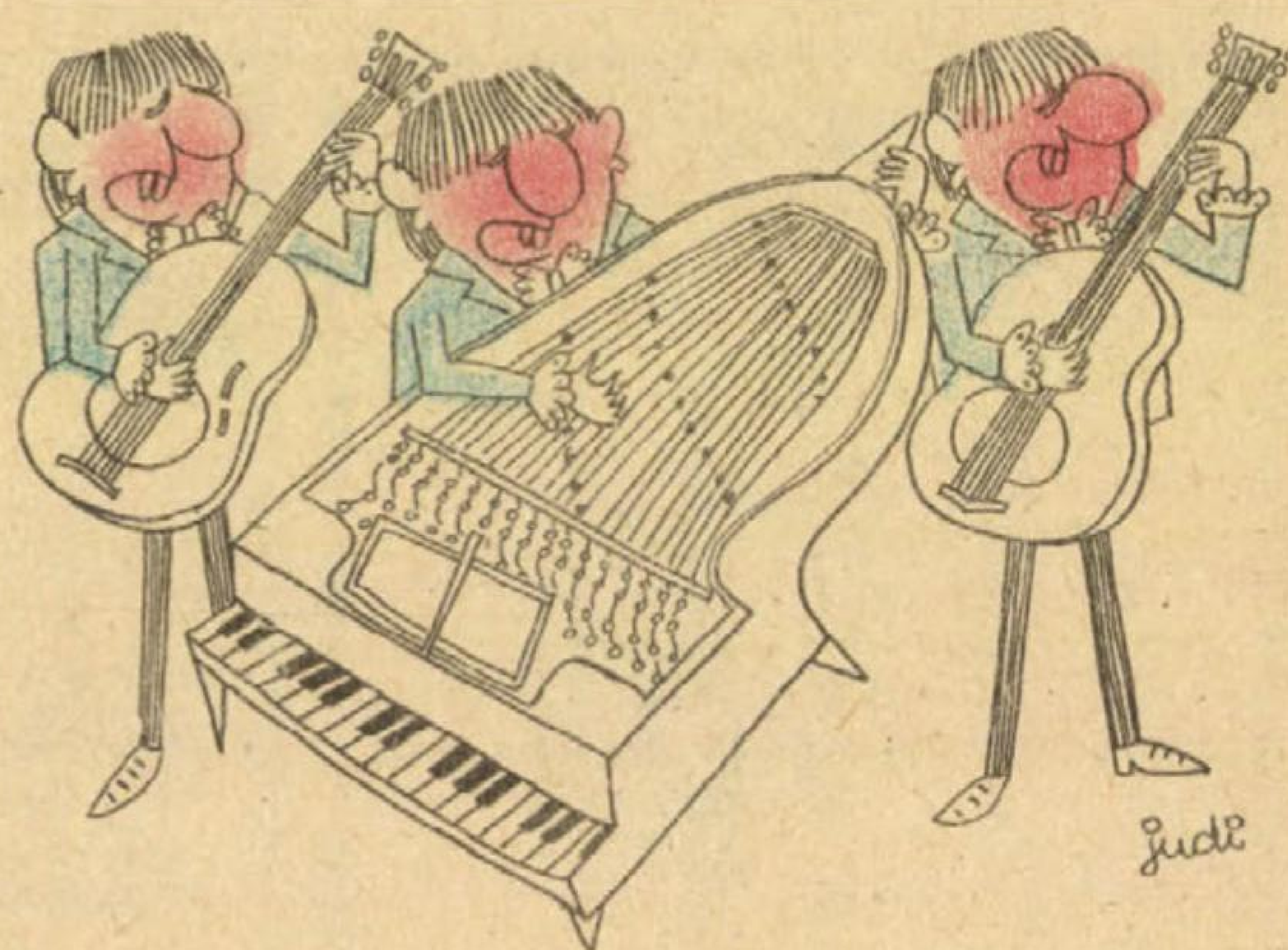
Sajdik Ferenc rajza

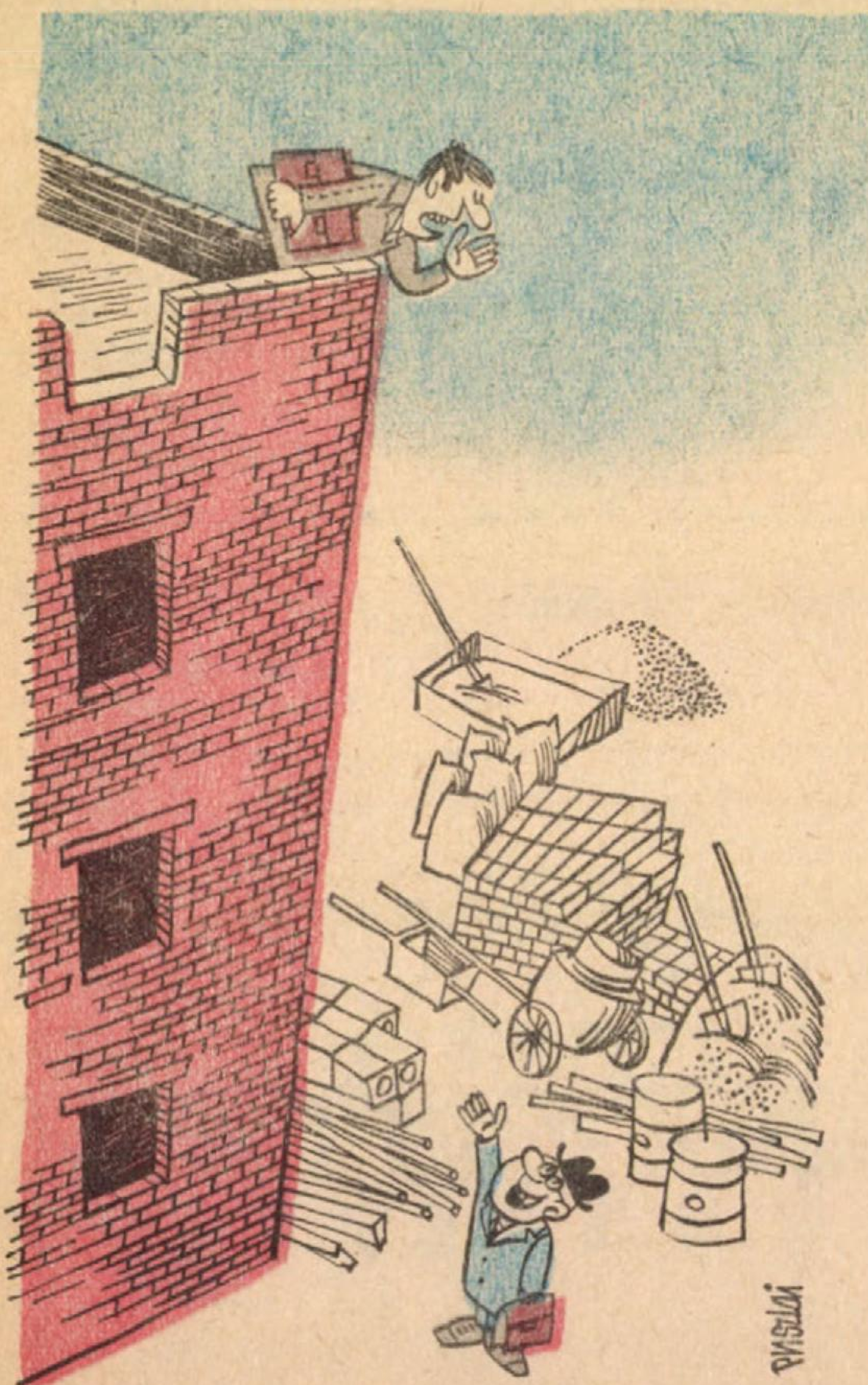
Borvidék

Átképzés után

Építkezés

– Látom, végre dolgoznak...
– Sose örüljön, én is ellenőrizni jöttem!...

SZÍNHÁZI *kritika*

A színház az Otelló felújítására készült. Jágó szerepét Vermesre osztották ki, aki a színház egyik vezető színésze volt, Verpeléti pedig — az öreg segédszínész — Hírnököt alakított. Verpeléti a büfében csak tejet ivott, és mindig mosolygott, és a mosolya tele volt alázattal. Ha valakit elcsípett a folyosón, azonnal könyörögni kezdett: segítse be őt a következő színdarabba.

Vermes kétségtelenül jó karakterszínész volt — remek orgánum, öblös hang, jó megjelenés —, és sok szép színházi siker állt már mögötte, de a Jágóval nem tudott idejében elkészülni. Az Otellót játszó Keszei állandóan lefoglalta a próbaidőt a saját problémáival, és az utolsó főpróbán már mindenki tudta, hogy Vermes a Jágóban megbukik. Midőn a főpróba utolsó jelenetei is leperegtek, Otelló már megölte Desdemonát, sőt magával is végzett, és amikor beadták a világosságot a nézőtér-

re, minden szem a rendező, Pétervári felé fordult: mit fog mondani?! A színészek, statiszták, műszakiak feszülten figyeltek. Ha a rendező becsületes, most el kell mondania, hogy Vermes nem jó a szerepben. De ezt mégse lehet elmondani, mert Vermes vezetőszínész, és nagy tekintélye van a színházban. Nem lehet ilyen durván megbántani. A csend egyre súlyosabb lett. A botrány a levegőben lógott, Pétervári, a rendező, még mindig hallgatott, és ekkor észrevette Vermes mellett a színpad sarkában Verpelétit, aki rángatódzó arccal, idegesen pislogott a nézőtér felé. A segédszínésznek csak annyi szerepe volt a darabban, hogy levelet hozott Otellónak, Ciprus szigetére, a következő szöveggel:

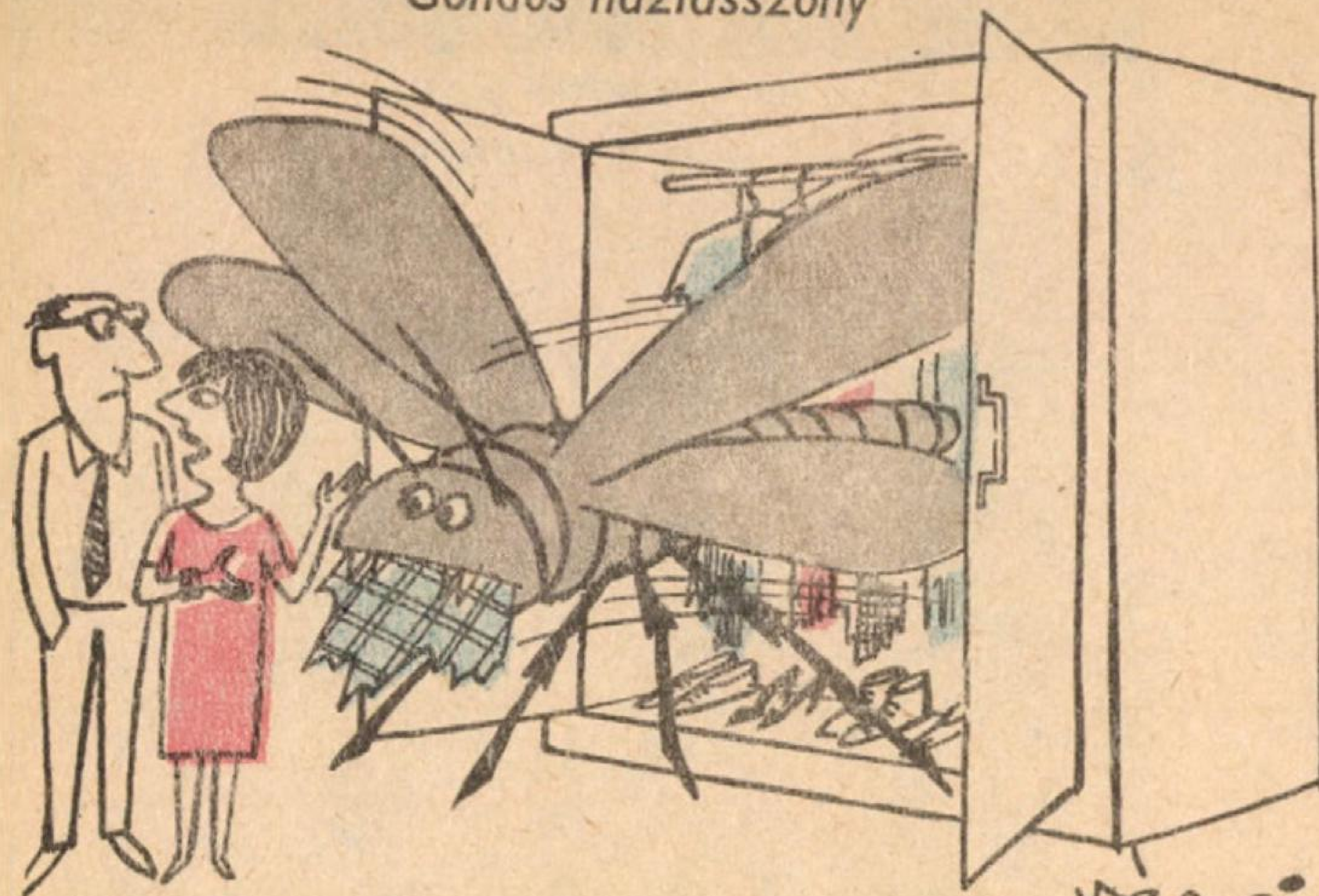
„Áldás reád, Vezér!
Köszönt a dózse
s Velence tanácsa”

Pétervári most felfújta magát, felállt a helyéről, és erőteljes hangon felkiabált a színpadra:

— Verpelétikém, maga még nincs kész ezzel a szereppel!

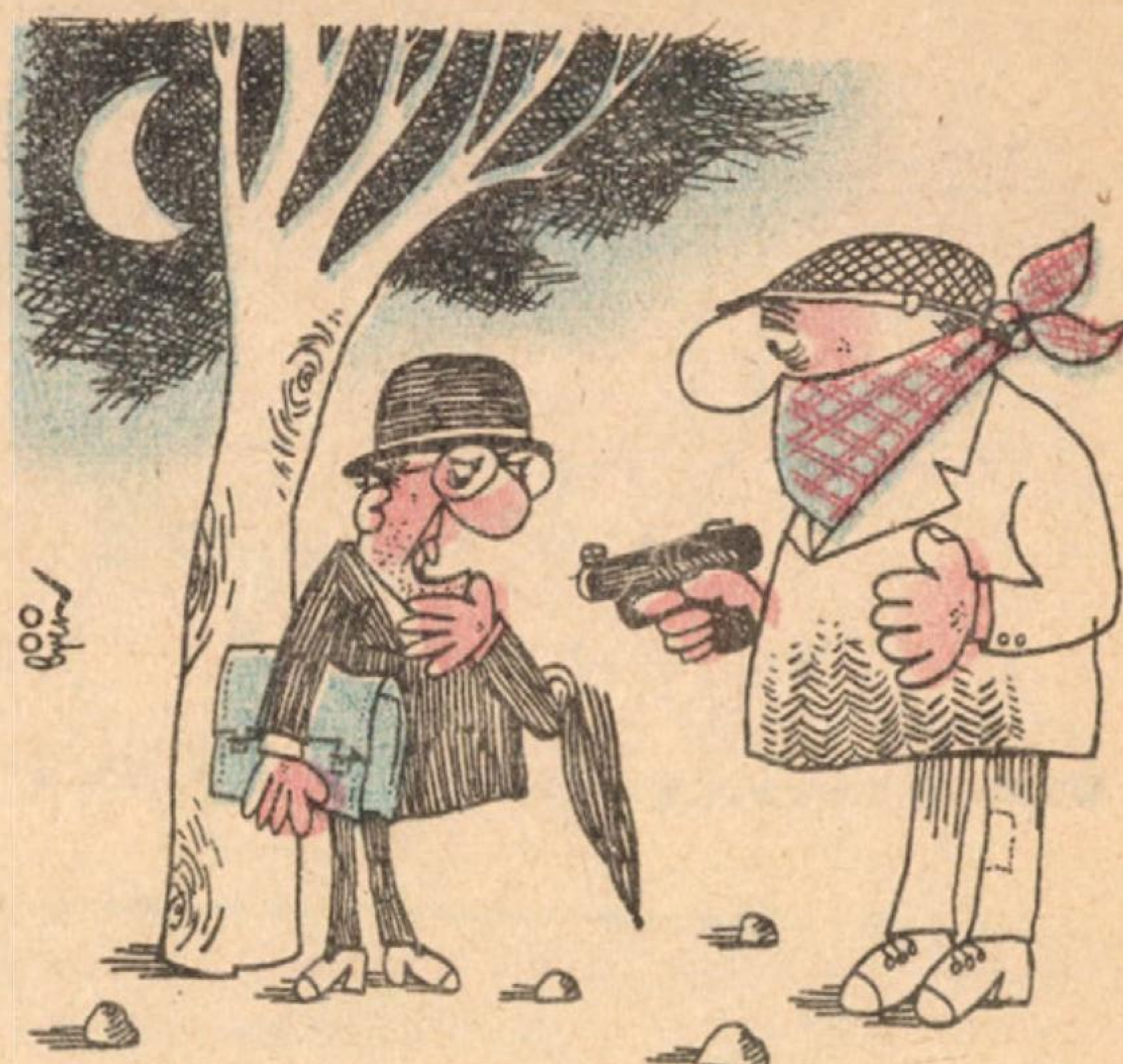
Kemény György

Gondos háziasszony

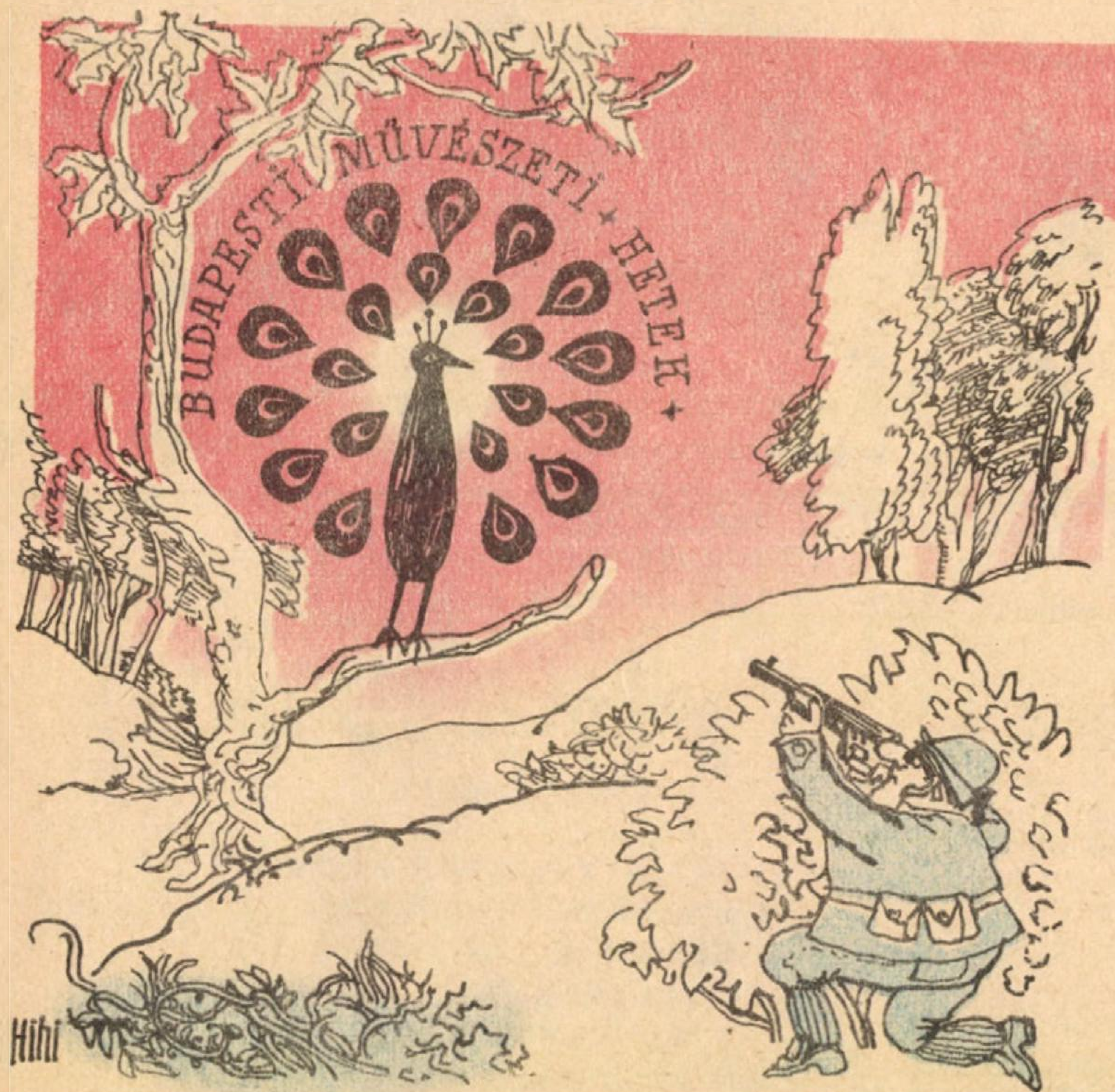
– Azt hiszem, jövőre egy erősebb molyirtóval kell próbálkoznunk!

A bürokrata

– Sajnálom, ha nincs fegyverviselési engedélye, nem adhatok egy fillért sem . . .

Vadászik a kritikus

Ellentámadás

Eszpresszóban

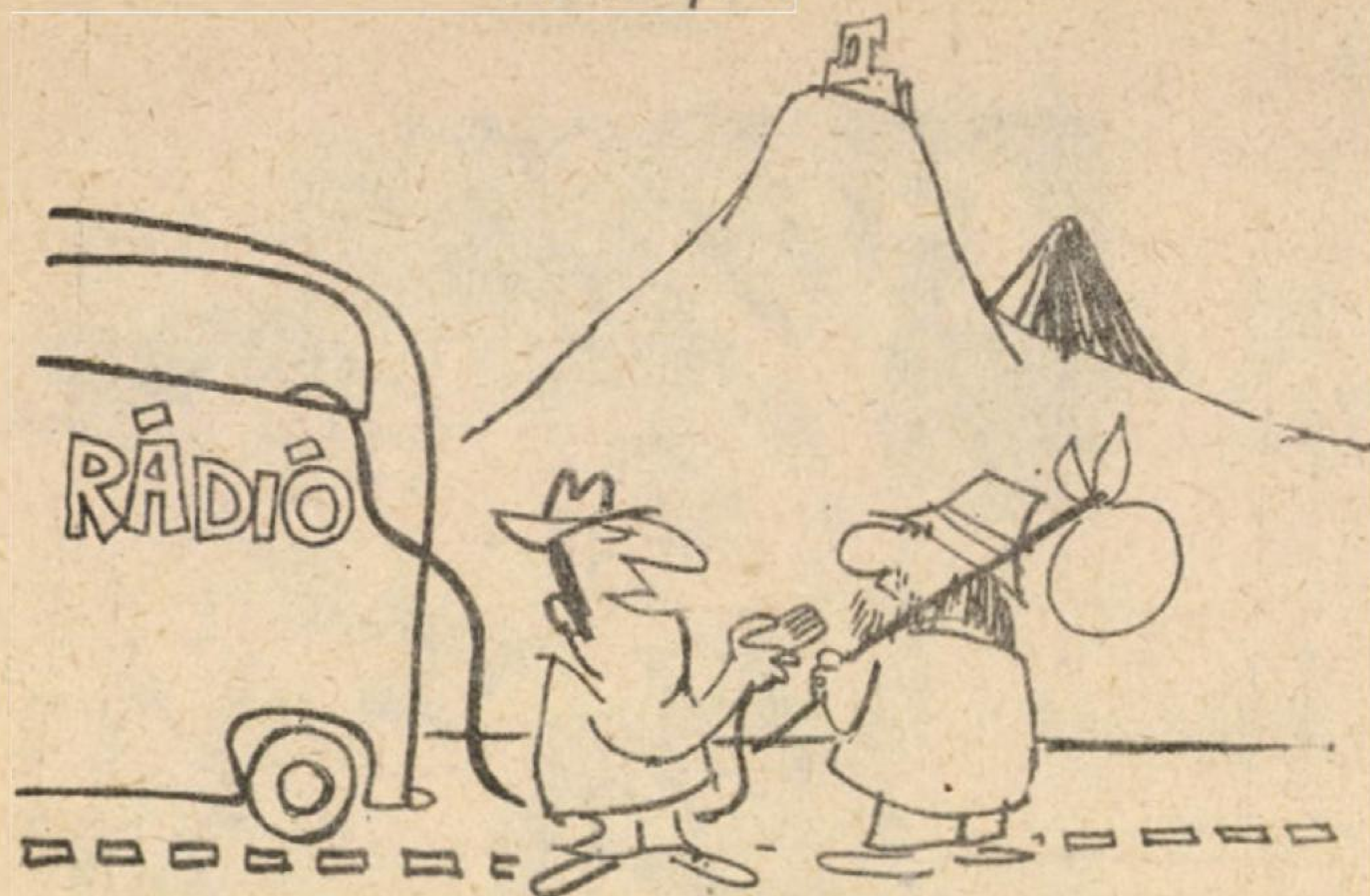
– Ez a kávéfőzőnő is lop, de a kávé mégis remek.
– Hát ez hogy lehet?
– Nem a kávét lopja, hanem a vizet . . .

Marhahús konzerv

– Halló, engedjetek ki! Máris túlléptem a szavatossági időt! . . .

Rádióriport

– És magát mi tette a vándorlás szerelmesévé?
– A gyerektartási díj!

ALADDIN ÉS A CSODALÁMPÁS

— Ezt én tegnap vettem — mondta dühösen Aladdin, és a csodalámpást letette a szerviz-kirendeltség pultjára. — Ezer drachmát adtam érte. És hiába dörzsölöm, nem szuperál! Akkora szellem sem jelentkezik, mint a kisujjam. Javítsák meg sürgősen, vagy adják vissza a pénzemet!

A műhelyfőnök türelmesen hallgatta végig a szegény tevehajcsár kifakadását, aztán ő dörzsölte meg

a lámpást. Abban a minutumban megjelent a szellem. Akkora volt, mint egy ház. Árboc karjait keresztbe rakta a mellén, földig hajolt, és udvariasan érdeklődött: milyen feladatot kell teljesítenie? Amikor értésére adták, hogy csak üzemi próbáról van szó, sajnálkozva szertefoszlott.

Aladdin burnuszába rejtette a csodalámpást, és boldogan távozott.

*

Másnap, már üzletnyitáskor, ott topogott az ajtóban.

— Nem szuperál — jelentette kétségbeesetten —, pedig egyfolytában dörzsölöm, amióta hazavittem. Mi történhetett vele?

Felelet helyett a műhelyfőnök újból megdörzsölte a csodalámpást. A szellem ugyanúgy megjelent, mint az előző napon. Sőt, talán egy kicsit még nagyobb is volt.

Aladdin ujjongva rohant el a lámpásával.

*

— Rajtam röhög az egész oázis! — panaszkodott a szervizben a harmadik napon. — Hasztalan dörzsölöm, simogatom ezt az átkozottat.

A műhelyfőnök könnyed érintésére ismét előpattant a szellem. Hatalmasabb volt, és buzgóbban ajánlgatta szolgálatait, mint az előző két alkalommal.

— Ó, művezető effendi! — zokogott Aladdin. — Miként lehetséges, hogy ez a csodalámpás itt a szervizben mindig jó, otthon viszont mindig rossz?

— Ennek csak Allah a megmondhatója — vont vállat a műhelyfőnök. — Odahaza az enyém se szuperál.

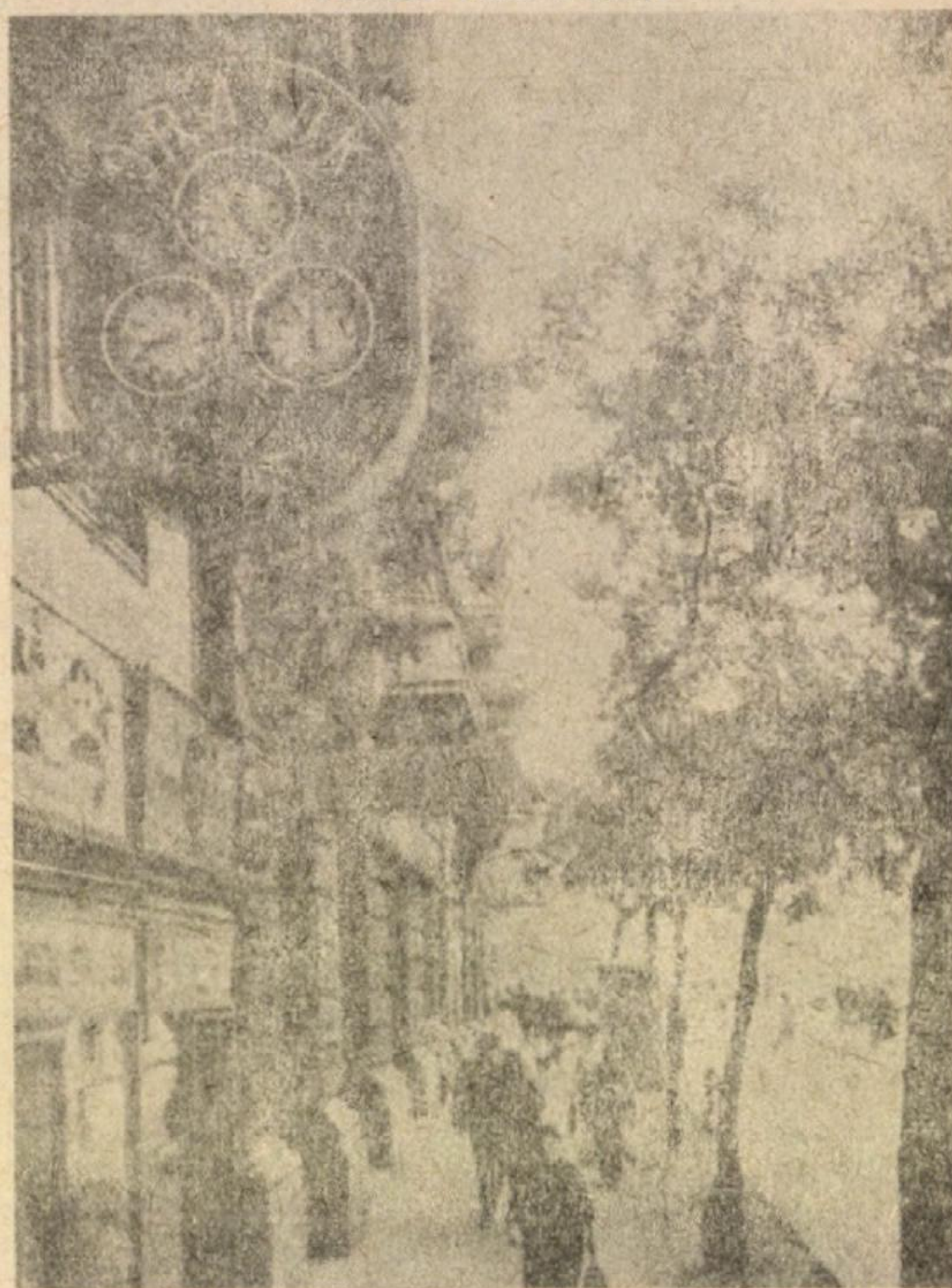
Kürti András

A szerzőnek „Mai szép idők" címmel a Szépirodalmi Könyvkiadónál most megjelent kötetéből.

FOTÓZZON A LUDASNAK!

PONTOS IDŐ

Tessék választani!

Beküldte: Ernst István, Budapest

Őszi sirám

Mint kőszáli sas komor bérceken,
a villamoson álltam délcegen,
sastekintetem témát kutatott,
s a téma felállt és rám mutatott!
A téma lány volt, pajzán masamód,
szédítőn formás és szép mesemód!
Izoldát nézte Trisztán ily mohón,
mint én a csint e csintalan bohón . . .
Ám mégse lőtte szívem Ámor át,
mert lehűtötte lelkem mámorát:
— Üljön le, bácsi . . . — mondta ravaszul,
s én éreztem, hogy minden szava szúr,
de azonkívül szúrt a pad is, ah!,
hová lerogytam, mint egy padisah . . .
Már nem álltam, mint sas a bérceken,
csak ültem törten (és nem délcegen . . .).
Éreztem: végleg véget ért a nyár,
eljött az ősz (már nemcsak „őszre jár" . . .).
Leszálltam hát, és a rőt avaron
lépdelve csökkent kínos zavarom . . .
S a fürdőben már, ahol rigolyám
kifőzni néha kopott csigolyám,
vállalva mit a sors rám kiszabott:
kentem magamra búsan iszapot . . .

Szilágyi György

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Képzelje, már két hete hogy a Mecseki megnősült, és a feleségével még mindig nem veszekedtek.

— És melyikük a hibás?

— És mondja, eladó kartárs, a patkányok beveszik ezt a patkányméreget?

— Mi az hogy! Amelyik csak egyszer megkóstolja, soha többé mást nem hajlandó enni!

Beszélgetés egy talponállóban:

— Éjjel, amikor hazamegyek, a feleségem nem szól semmit, csak megnézi az órát.

— Te egy mázlista vagy! Az én feleségem a naptárt nézi meg!

A tanító bácsi kérdez:

— Benőke, mondj egy példát az udvarias viselkedésre.

— Például valakit elüt az autó, a gázoló sofőr beviszi a kórházba, s az áldozat megkérdi, hogy mivel tartozik a fuvarért?

Klovácsné éjszaka fölrázza az urát és riadtan suttogja:

— Ede, gyanús zajt hallok, betörő jár a másik szobában.

— Ugyan, fiam, egy betörő lábujjhegyen jár, és nem csinál zajt.

Klovácsné megnyugodva elalszik. Másnap éjjel megint fölrázza a férjét:

— Ede, most már egész biztos, hogy betörő jár a másik szobában.

— Mért biztos?

— Nem hallok semmi zajt.

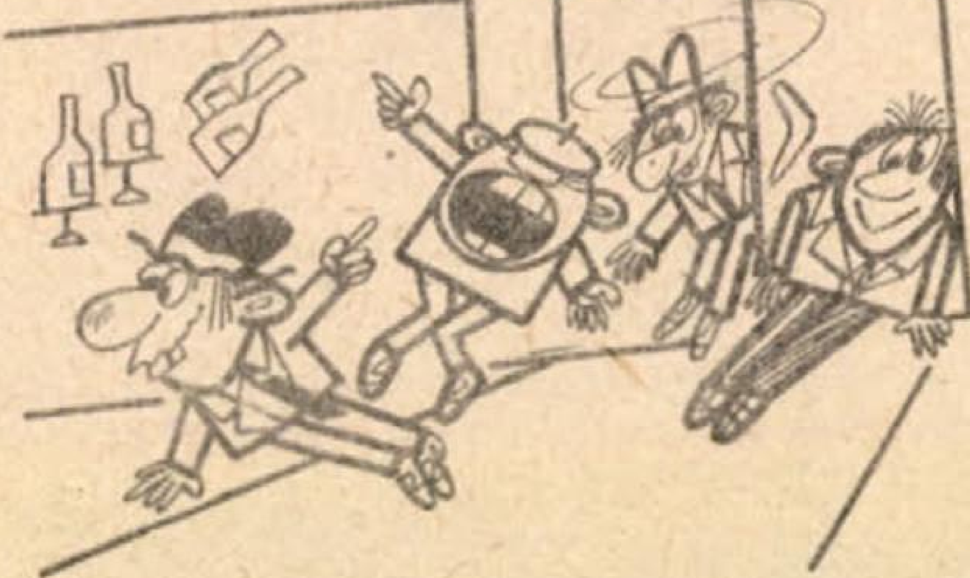

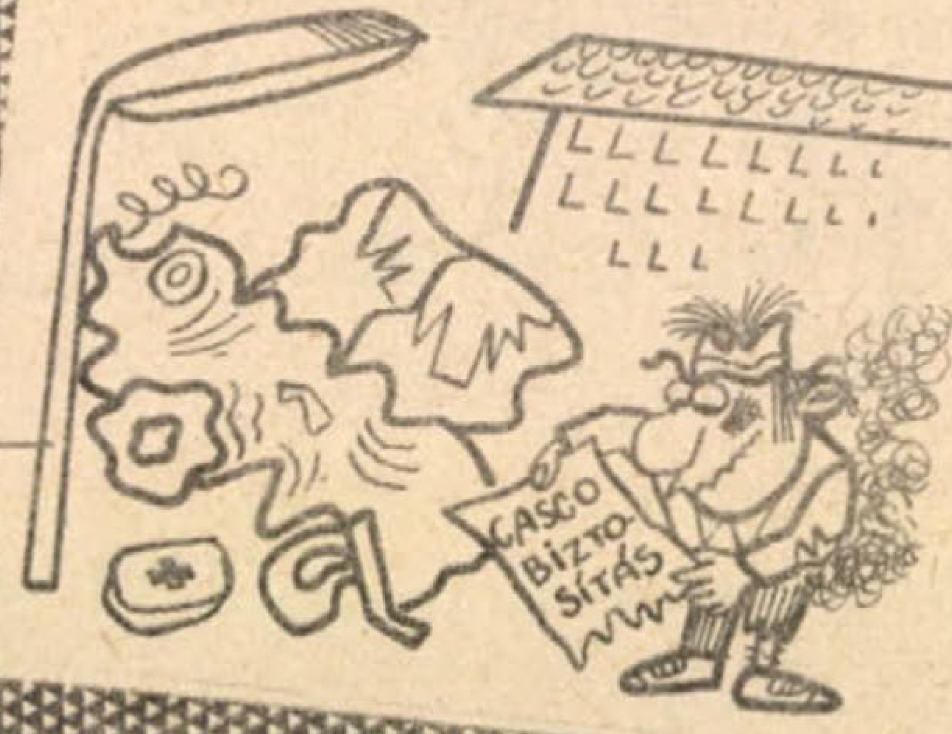

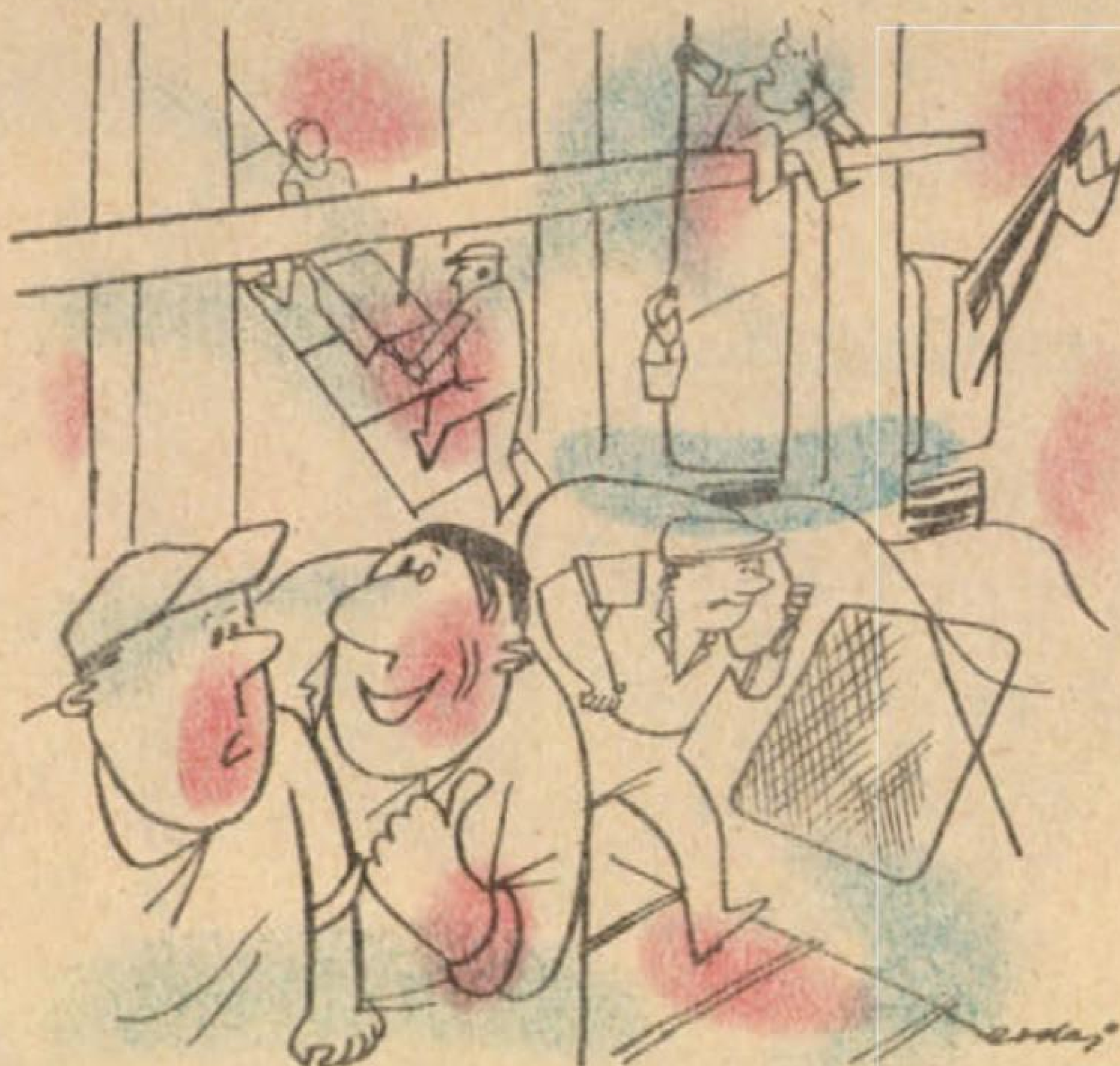

A tudomány korszakában

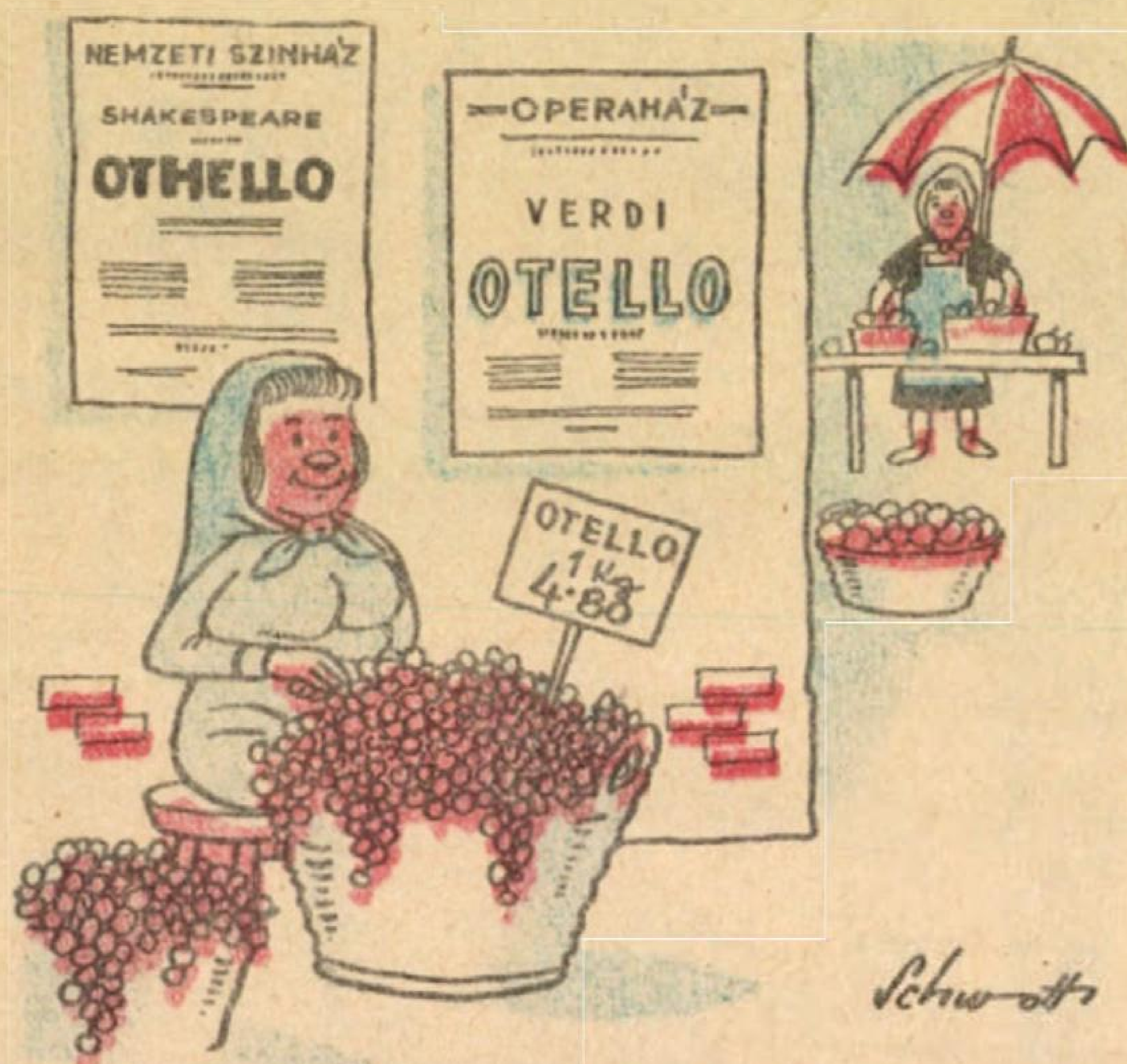
– Hagyd, ez távközlési hold! . . .

Ok és okozat

– Mi ütött a brigádvezetőnkbe, hogy így hajszol bennünket?
– Ebben a házban kapott lakást . . .

Tökéletes reklám

JAMES BOND IDEGÖSSZEOMLÁSA

Sean Connery, a rettenthetetlen öklű és pisztolyú kémelhárító és ellenkém James Bond alakítója a skandináv újságok híradása szerint idegorvosi kezelésben részesül egy oslói klinikán. Állítólag megártott neki az a rengeteg izgalom, amelyet filmjeivel okozott a nézőközönségnek.

Irigység

Várnai György rajza

– Milyen haláli tolla van a tagnak!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GUMI NÉLKÜL MOTOROZZAK?

Ez év április elsején vásároltam egy Pannónia P–10 típusú motorkerékpárt a soproni szaküzletben.

Alig háromheti használat után az akkumulátor engedni kezdte a savat, s mire észrevettem, már a kipufogócső és a hangtompító dob nagy részéről lemarta a krómozást. Az üzlet a hibás akkumulátort kicserélte, de a gyár, amikor az önhibámon kívül tönkrement kipufogócső kicserélését vagy javítását kértem, ezt elutasította, holott a motorkerékpárt egyéves garanciával vettem.

Szeptember 10-én az első köpeny, amit még le sem szereltem a kerékről, drótperemszakadás miatt használhatatlanná vált. Az üzlet visszavette garanciális cserére a köpenyt, azonban helyette még a mai napig sem kaptam sem cserébe, sem pénzért másik köpenyt, pedig naponta jártam utána, de az üzlet sem kap.

Munkahelyem távol esik lakásomtól, motorkerékpárt azért vettem, hogy könnyebben és időben odaérhessek, nem pedig azért, hogy a kamrában dísznek tartsam. Annyira ügyes pedig nem vagyok, hogy gumi nélkül motorozni tudjak, s tudtommal ezt a KRESZ is tiltja.

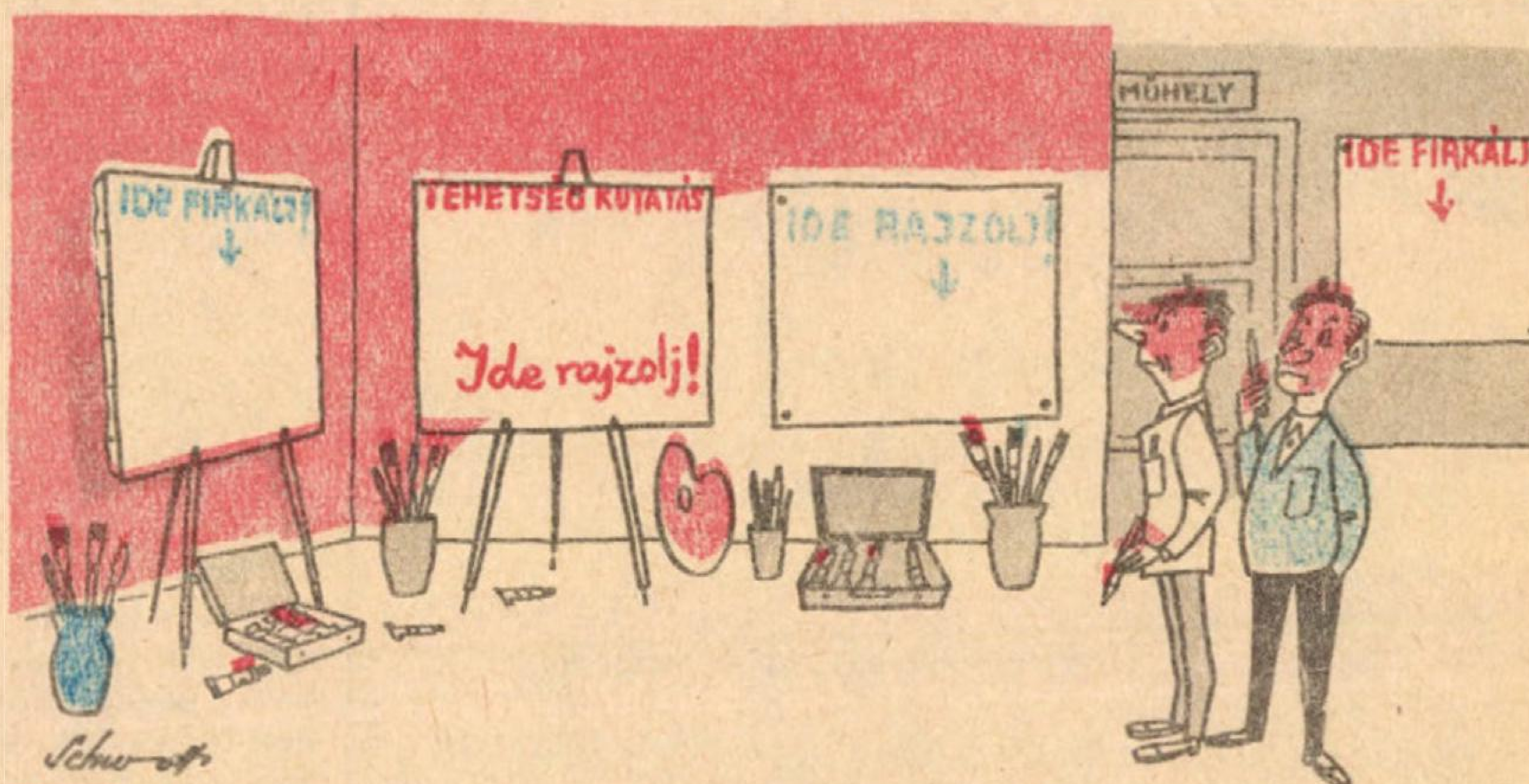
Gyalogos üdvözlettel:

Wesely Rezső
Sopron,
Móricz Zsigmond u. 6.

Belker-újítás

Védekezés a falra firkálók ellen

Lusta lovag

– A TEFU-tól vagyok. Valami leányszöktetésre kaptunk megbízást…

Új lakótelep

A sznob

– Irénke, verjen a falba egy kampós szöget, hozzon kötelet, azután búcsúlevelet diktálok...

KÉT VERS

ŐSZI GONDOK

Csináltatok fogat, ruhát,
cipőt, szívet és így tovább...
Csak magamnak fogat, szívet,
ruhát, cipőt a többinek.

SIMILIS SIMILI...

Úgy érzem, nincs egészen rendben
az, hogy verselek néha —
mit lírázik egy kövér ember?
A vers az vers. Nem tréfa.

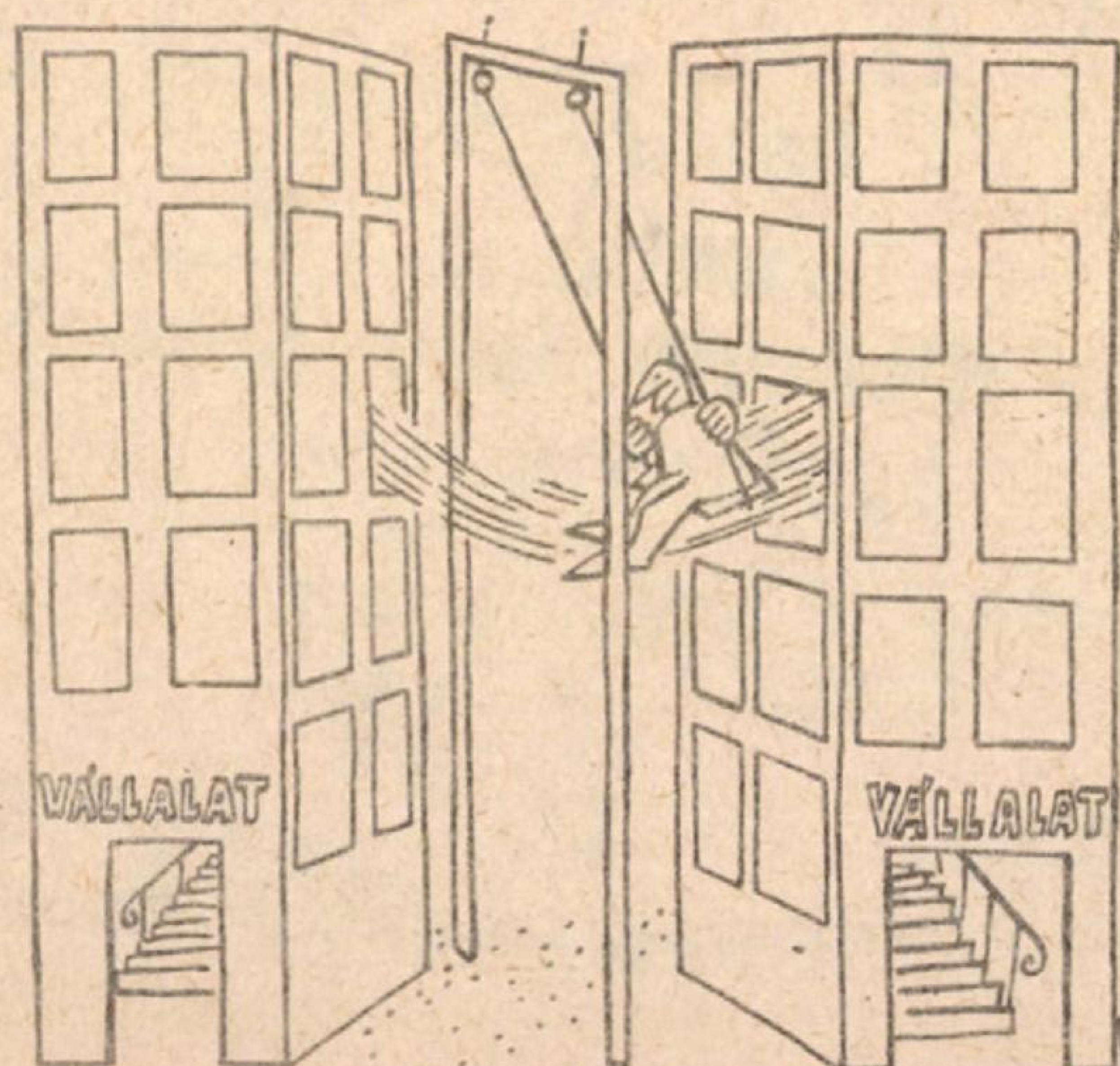
Van nekem tisztes hivatásom,
ahol a humor elkel,
egy gombnyomásra máris gyártom
és kínálom, ha nem kell.

Tollam hányszor már odadobtam,
nekem több versem nem lesz —
és mit látok egy képeslapban?
Hogy Neruda is testes!

Nem mérem persze rőffel, súllyal
soha a vers fiait,
de beismerem halk hangsúllyal:
ez a kép... fölszabadít!!!

Szendrő József

Másodállás

Válaszol a gyerek

A kisfiú tízéves volt. Bámész tekintettel nézegette a lábápolási cikkek szaküzletének kirakatát. Az utcán már csökkentett fények égtek, hiszen éjszaka negyedegy volt. A kései járókelők szórakozott pillantást vetettek a gyerekre, aztán legtöbbjük továbbsietett. Mit keres egy tízéves gyerek éjszaka egyedül az utcán? Néhányan fel is tették a kérdést a srácnak, aki különbözőképpen válaszolt. Egy idős néninek azt mondta:

— A menyasszonyomat várom. Itt dolgozik a szomszéd mulatóban, mint mixernő. Nemsokára záróra, aztán elkísérem hazáig.

— Hiába, manapság korán házasodnak a fiatalok — motyogta a nénike, aztán megnyugodva eltotyogott. Egy középkorú férfi, fejét csóválva hajolt a gyerekhez:

— Mit keresel itt ilyenkor?

— Nem tudok aludni. Lejöttem egy kicsit levegőzni. Tudja, ez a túlhajtott tempó az iskolában tönkreteszi az ember idegeit. Ilyenkor, éjfél után már kellemes a levegő, jót tesz a migrénemnek. Még sétálok egy óräcskát, aztán megpróbálok elaludni.

— Parancsolj, egy Noxiront. Ez jót tesz — nyújtotta át a tablettát a férfi, aztán barátságosan integetve, elballagott.

Lódenkabátos férfi vette szemügyre a kisfiút, és szigorúan így szólt:

— Mennyi az idő ilyenkor, mi?

— Fél egy múlt tíz perccel.

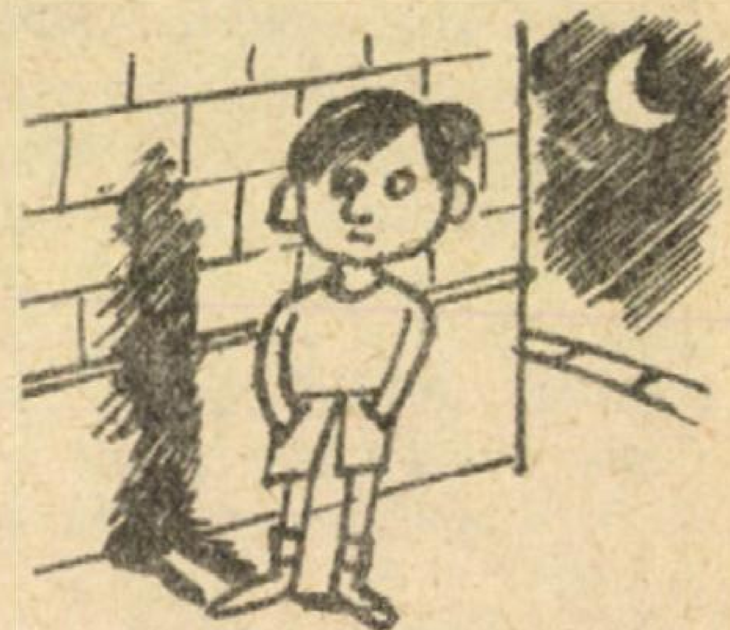
— Hű, akkor késik az órám — kiáltott, azzal odébb is állt.

Idősebb bácsi lépett a gyerek mellé:

— Nem tudod, hol van nyitva ilyenkor egy kocsma?

— Nem. De talán kérdezze meg őket a bácsi — mutatott a gyerek a sarkon beforduló, erősen italos párra.

— Innét a negyedik sarok. A szekszárdi vörösük nagyon jó. Azt rendeljen! — motyogta a borostás arcú, rosszul öltözött férfi, aztán asszonytársával botorkálva elindult. A bácsi is menni

akart, de még odaszólt a kisfiúnak:

— Micsoda disznóság, micsoda közöny! Ilyen apró gyerek éjszaka az utcán! A járókelők meg csak úgy közömbösen továbbmennek. Ez még hagyján, de mit szólnak mindehhez a szüleid?

A gyerek a dülöngélő, díszes párra mutatott:

— Kérdezze meg! Ők a szüleim!

Galambos Szilveszter

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KUPA-PANASZ

Eszményi labdarúgó időben került sor a kettős kupavisszavágó lebonyolítására. A Népstadion lelátói zsúfolásig megteltek, ami nem kis dolog a mai tévés időkben.

A szurkolók zöme már fél öt tájban elfoglalta helyét, hogy elkerülje a tolongást, mivel cirka nyolcvanezer ember, az testvérek között is cirka nyolcvanezer ember... Szóval jó fél órával az első találkozó megkezdése előtt közel fél százezer néző üldögélt a tribünökön, és számolta a gombjait. Más szórakozás tudniillik nem akadt.

Még holmi ötletes hirdetést is szívesen vettek volna a népek, csak hogy teljen az idő. Például mókás szendvicsemberek felvonulását a salakon, vagy mit tudom én, mit. Külföldön bizony sokkal jobban kihasználják az ilyen alkalmat, ha ekkora publikummal lehet közölni valamit szemtől szembe.

A tévében nemegyszer láttam, hogy más országokban a labdarúgó-mérkőzések előtt, sőt a szünetben is délcegen masírozó, díszegyenruhás katonazenekarok szórakoztatják a szurkolókat. Skót gárdisták meg más effélék.

Sajnos, úgy látszik, hogy a mi Népstadionunk illetékesei minden gárdistánál skótabbak...

(d—th)

JÁTÉKPISZTOLY

Fejem csóválom, amíg nézem:
egy élénk kisfiú a HÉV-en
– még alul az iskolás éven –,
egy játékpisztolyt csattogtatva
feltérdel ott a túlsó padra.
Szemébe céloz most egy nőnek:
– Bumm! Néni, vigyázz, mert lelőlek! –
Majd másra csattog. Felugrálnak,
szólnak a gyerek jó anyjának:
– Asszonyom ... látja, hogy itt félnek,
tiltsa meg ezt a gyermekének!
A mama nevet: – Nem veszélyes,
hadd játsszék vele a kis édes,
hadd érezze jól magát egyszer,
nem harap, nem lő ez a fegyver! –
Ámde ebben a pillanatban,
amint a pisztoly épp elcsattan,
a kis fiúcska felsikolt
és sír: – Jaj, anyu, ez mi volt? –
Kezét mutatja, rázza, fújja,
mert meg van csípve ott az ujja,
sőt vérzik is egy kis darab:
– Mért mondtad azt, hogy nem harap?
Csúf pisztoly! – bömböl és visítva
az ablakon át kihajítja.

Az utasok már nem morognak,
megkönnyebbülve mosolyognak.

Lovászy Márton

Kedves Ludas!

A Ludas egyik szeptemberi számában láttam egy „Nagy szenzáció" című rajzot, amelyen valaki éppen a tévé-híradóhoz telefonált, jöjjenek ki, mert 18 asszony kapálni kezdett. Eleinte nem értettem, mi ebben a nagy szenzáció, hiszen ma már nem olyan a munkamorál a téeszekben, mint régen volt, és ennél jóval több asszonyt is látni egyszerre dolgozni. Hacsak nem az a szenzáció benne, hogy a 18 asszony szeptemberben, a kukoricatörés és a répaszedés idején kezd kapálni... Akkor viszont nem a tévé-híradót kell kihívni, hanem a mentőket!

Varga Sándor
Budapest

Két barátnő beszélget:

– Képzeld, drágám, ma van a harmincharmadik születésnapom.

– Micsoda véletlen! Nekem is!

– De nekem először...

B. I.
Tarnaméra

Nemrégiben meghívót kaptam a helyi eszperantó szakkör alakuló ülésére. Többek között ez állott benne: *„Felkérjük Eszmetársunkat, Honfitársunkat: szíveskedjék ezen a tanévnyitó értekezleten olyaként megjelenni, hogy szíveskedjék Magával hozni mindazokat az érdeklődőket, akikkel már elbeszélgetett az eszperantó nyelv nemzetközi, békeépítő szerepéről. Tájékoztatásul közöljük, hogy Szikszón a Béke kertben közel 1 millió Ft-os induló költségkihatással „Esperantó" Autócsárda épül. Ez azt jelenti, hogy konkrét értelme is lesz annak, ha ez éven minél többen kezdjünk meg eszperantó nyelvet tanulni."*

Azt hiszem, annak is lenne *konkrét értelme*, ha minél többen kezdenénk m a g y a r u l tanulni!

E. J.
Szikszó

„Október 24-én először táncolja az Erkel Színházban Coppélia szerepét Sipeki Levente" – adta hírül az Esti Hírlap. Színésznőt már láttam nadrágszerepben, de balett-táncost szoknyaszerepben még soha!

Zs. I.-né
Budapest

Importvicc, de nem rossz:

– Nem tudom, mit kezdjek a fiammal, olyan megbízhatatlan – panaszolja egyik apa a másiknak.

– Próbálj állást szerezni neki a Meteorológiai Intézetnél – hangzik a baráti tanács.

F. G.
Budapest

Ha a rádió hírei között szóba kerül a Budapest felszabadításakor elesett Osztapenko neve (akinek szobra is van a fővárosban), minden esetben így mondják: Osztyapenko. Sőt, legutóbb már nyomtatásban, az Esti Hírlapban is így láttam. Nem illenék tudnunk, hogy a hős parlamenter nevét helyesen Osztapenkónak kell ejteni és írni? És ha már írok: egy sporttudósításban (nem először) dicsérték valamelyik játékos „alakítását". Hogy kell érteni ezt? Mit „alakít" a futballista? Hiszen ő csakugyan futballjátékos, nem színész!

K. L.
Nagykovácsi

IMPORT HUMOR

BOHÓCISKOLA

(„Dikobraz", Prága)

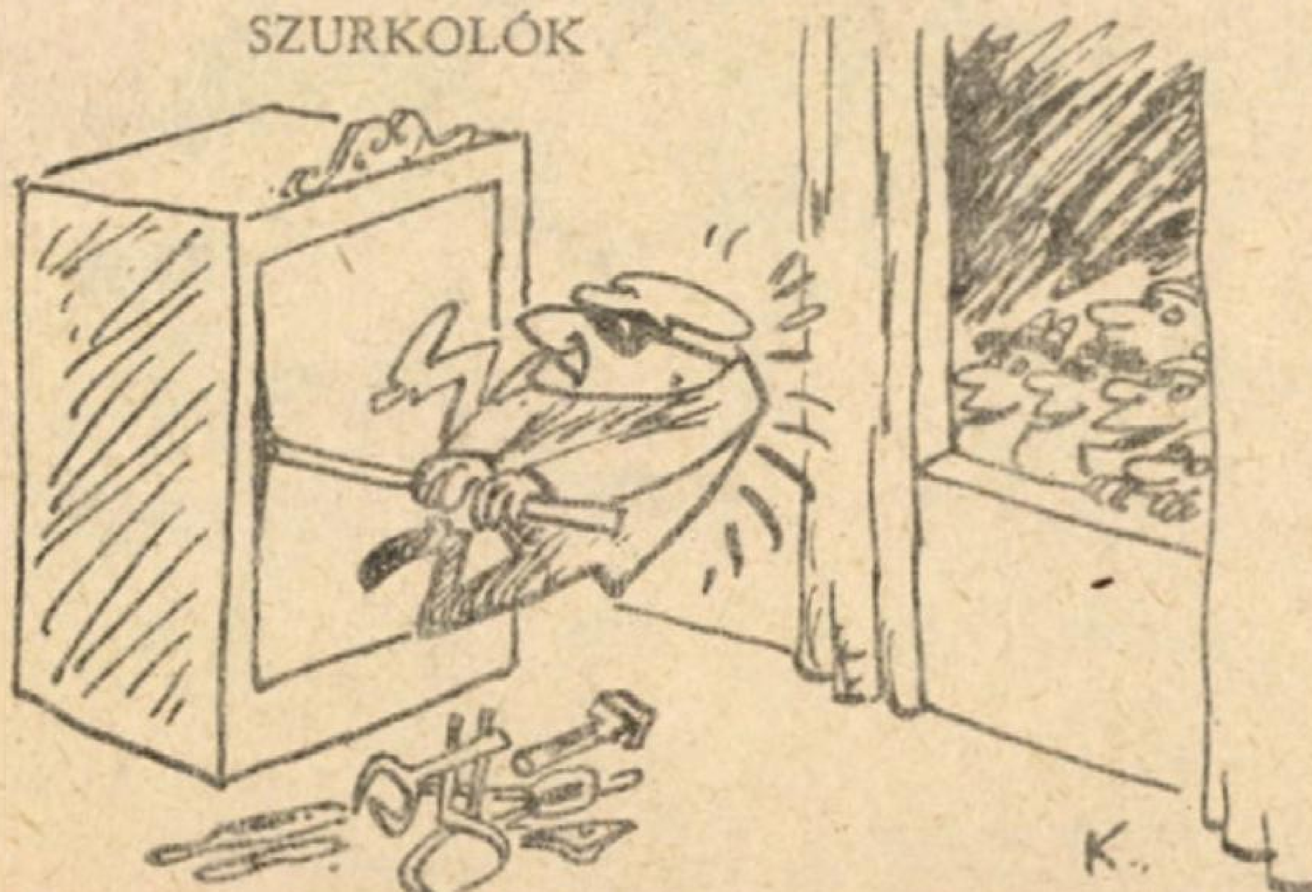
BAJNOKI MÉRKŐZÉS

– Utoljára szólok! A sorfal menjen hátrább!

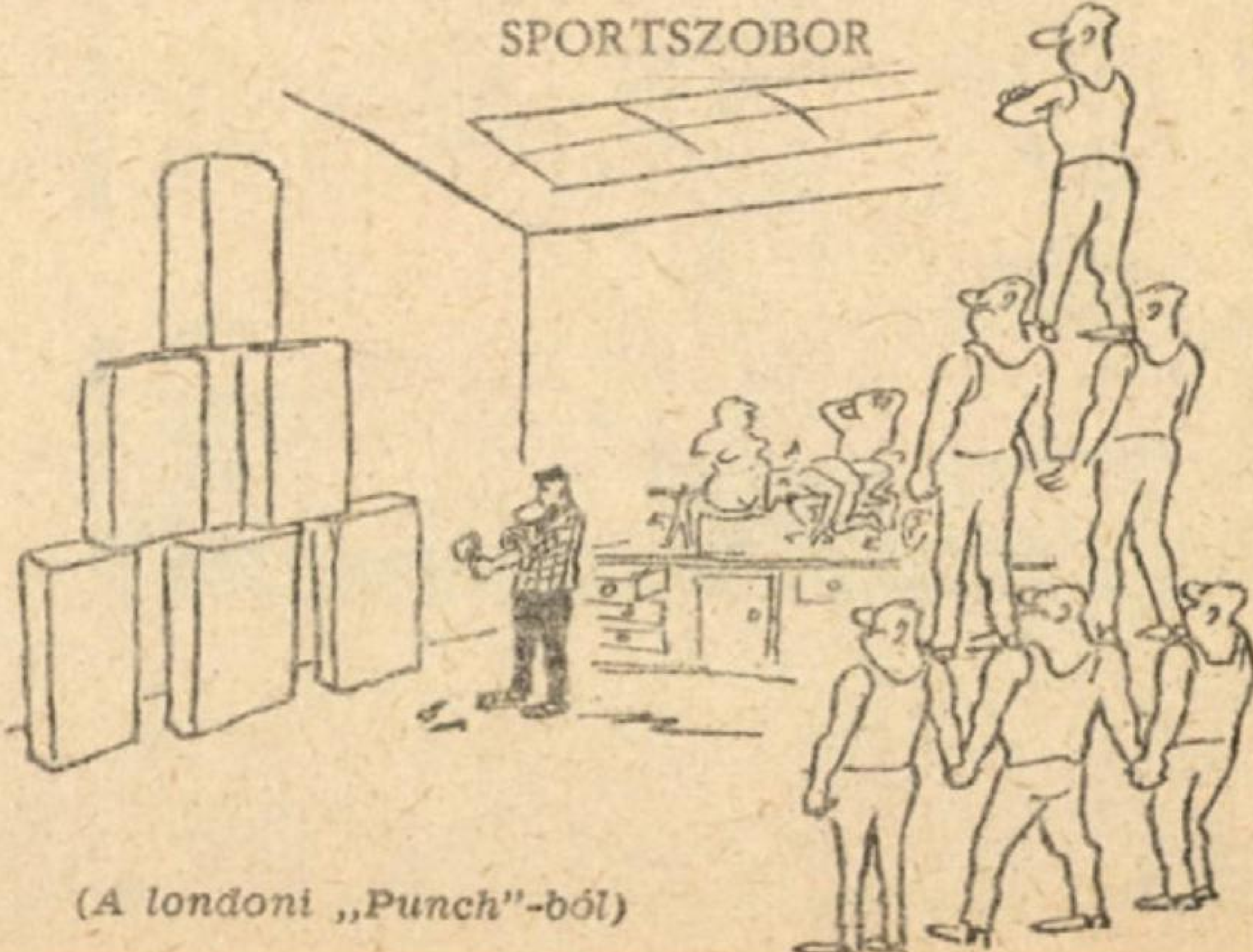
(A moszkvai „Krokodil"-ból)

SZURKOLÓK

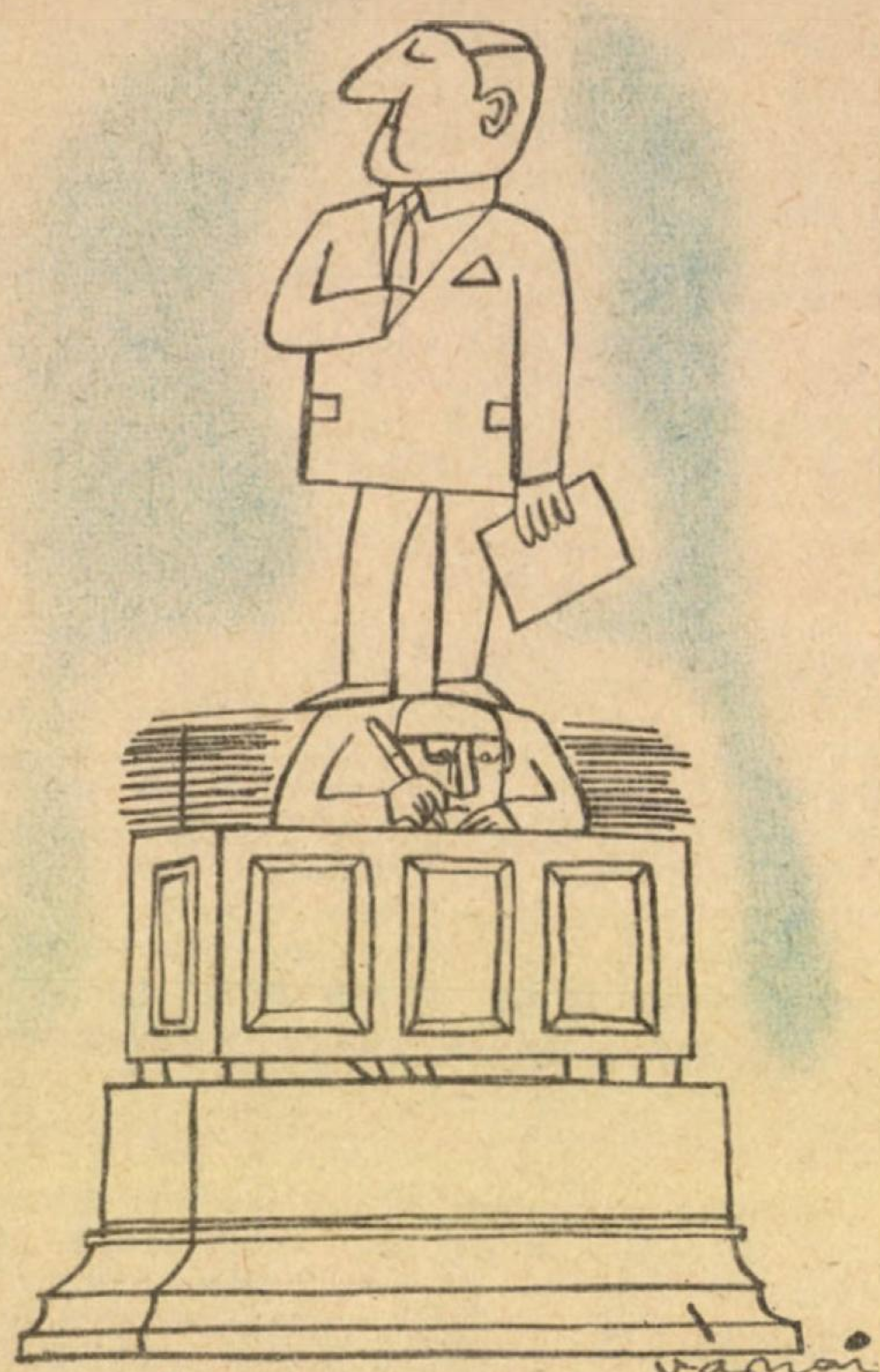
(„Roháčs", Pozsony)

SPORTSZOBOR

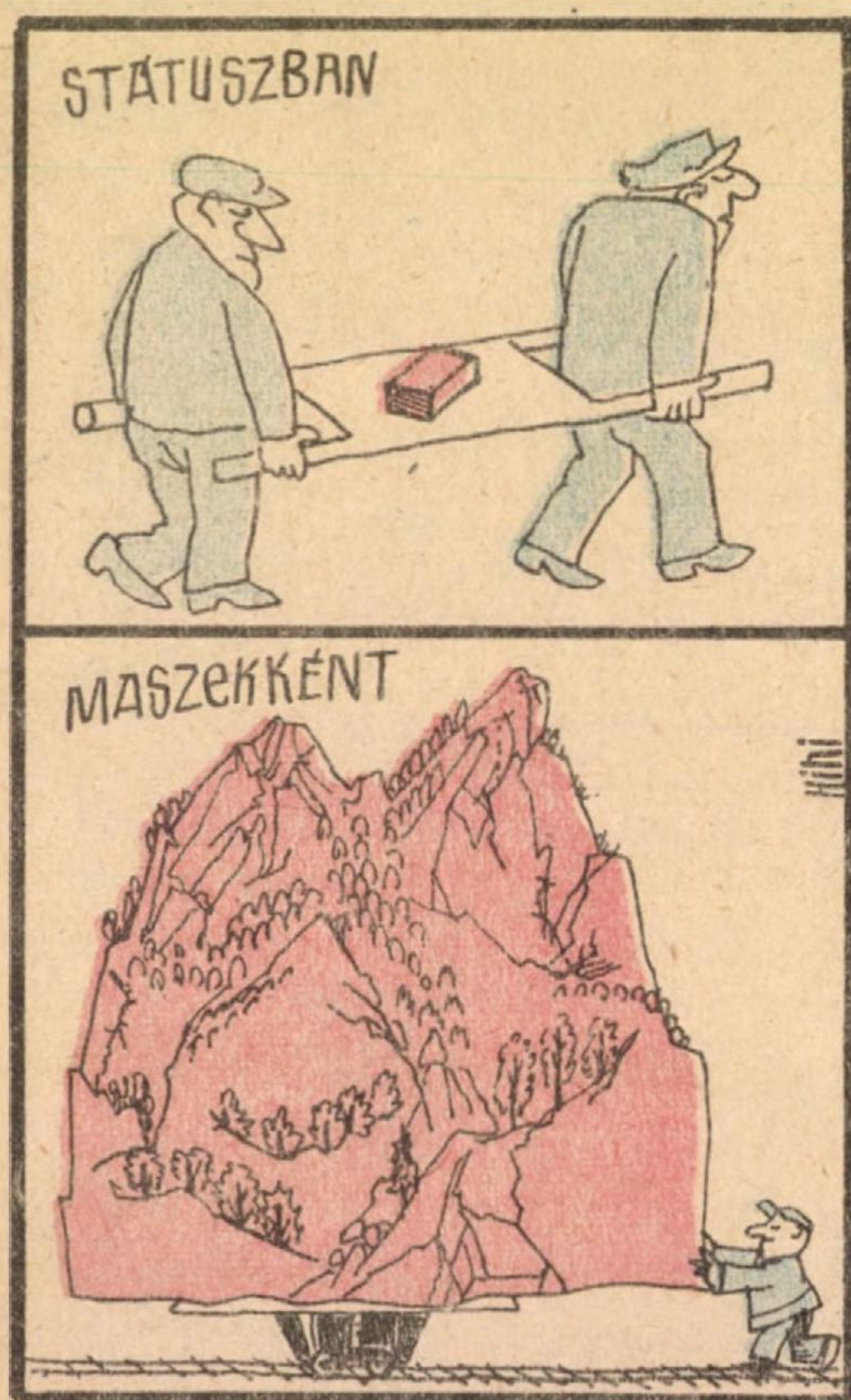

(A londoni „Punch"-ból)

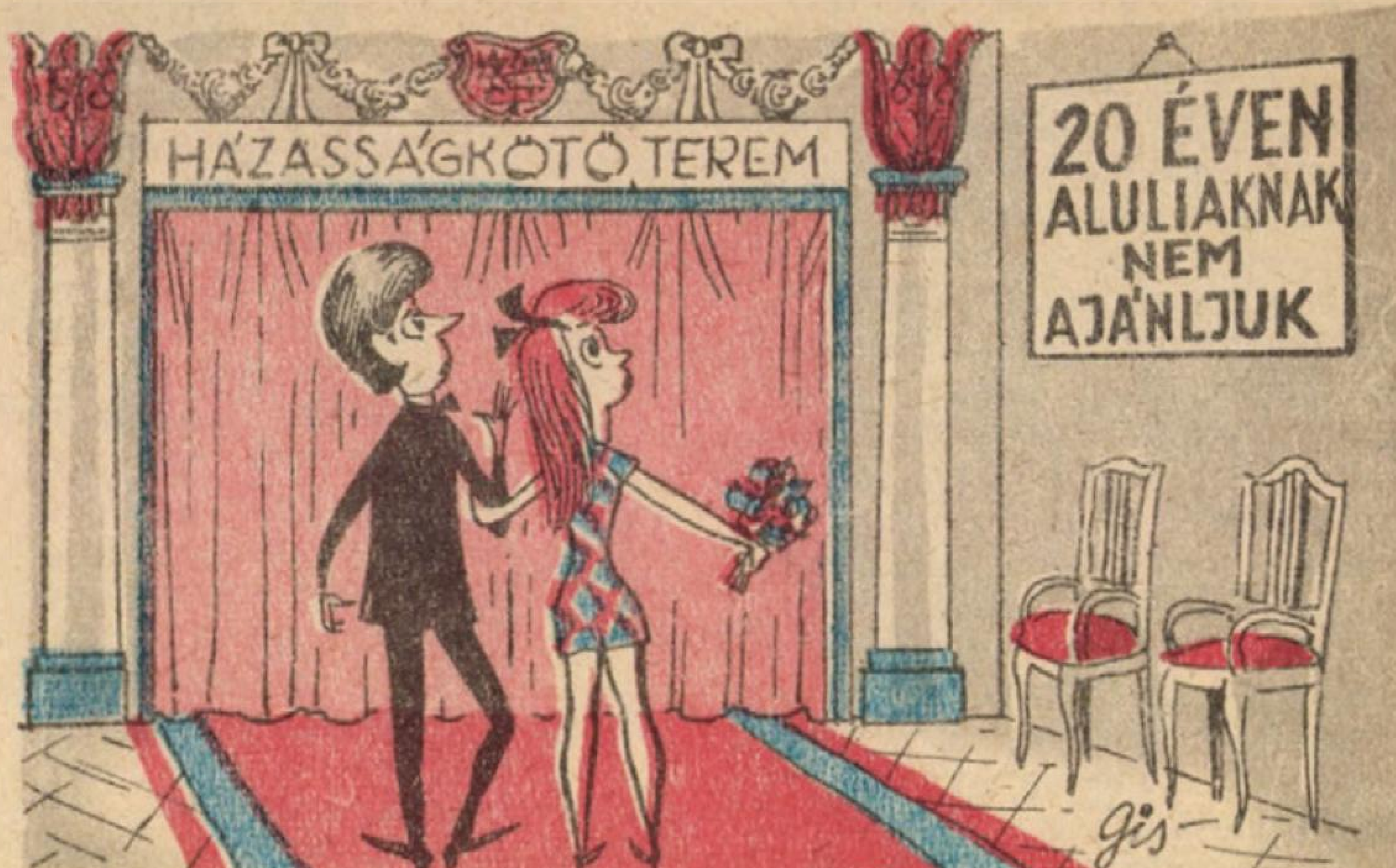
Szoborterv

Munkaintenzitás

Meglepetés

Pesti tudósítónktól

Ne szépítsük a dolgot, lemaradtunk a fodrász EB-n. A bajnoki címet osztrák fodrász nyerte, az ezüstérmet egy francia, bronzérmes pedig egy nyugatnémet versenyző lett. Magyar fodrász nem jutott dobogóra.

Reméljük, az illetékesek megvizsgálják a kudarc okait. Talán nem megfelelő a stílusunk, az edzésrendszerünk, s esetleg hiányosságok vannak az alapozás körül is. S vajon nem voltak elbizakodottak a versenyzők? Súlyosbítja a helyzetet az is, hogy még csak a szokatlan magassággal sem védekezhetünk, hiszen a nagy versenyt nem Mexicóban, hanem a tengerszinten, az angliai Brightonban rendezték.

Forduljunk meg a lejtőn, s akkor legközelebb mindent elsöprő lendülettel csattog a magyar olló!

*

E heti látomásom:
A szónok megakad, majd izgatottan súg oda a mellette ülőnek:
– Minek a kérdésére is térek rá ezután?

*

Valahol a Földön ezt kérdezi az egyik ember a másiktól:

– Mondd, mi most erőművet építünk vagy célpontot?

f. l.

A kis feledékeny

– Munka ... munka ... na mi is az? ...

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatai: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1398 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504